

5264

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΥΡΗΣΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ,

Μεθερμηνευθεῖσα εἰς τὴν καθομιλουμένην
πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΥΠΟ

Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ καὶ Χ. ΓΡΗΓΟΡΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ.»

(Ὅδὸς Περμπτοπαζάρου, Ἄριθ. 25).

1868.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΥΡΗΜΕΝΟΥ ΕΚΑΒΗΣ

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος εἰς τὴν ἀπέναντι θρακικὴν Χερσόνησον,

ὅπου καὶ κενοτάφιον ἤγειραν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Τῆς

ἱστορίας

ὑπὸ

Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΚΑΙ Χ. ΤΡΗΤΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ἘΠΙΣΚΟΠΙΑΣ

Ἐκδόσις Πρώτη, Ἄρ. 1888

1888

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ «ΕΚΑΒΗΣ»

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος οἱ Ἕλληνες ἀπάραντες ἐ-
κειθεν προσέπλευσαν εἰς τὴν ἀπέναντι θρακικὴν Χερσόνησον,
ὅπου καὶ κενοτάφιον ἤγειραν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Τῆς
χώρας ταύτης ἐβασίλευεν ὁ Πολυμήτωρ, παλαιὸς φίλος καὶ
ξένος τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὅποιον οὗτος εἶχεν ἀπο-
στείλει κρυφίως τὸν νεώτερόν του υἱὸν Πολύδωρον μετὰ πολ-
λῶν χρημάτων, ἐπὶ σκοπῷ νὰ σώσῃ ἀμφότερα καὶ νὰ τὰ ἐ-
χη ἐλπίδα καὶ βοήθειαν, ἂν ποτε ἡ Τρωὰς ἐκυριεύετο ὑπὸ τῶν
Ἑλλήνων. Ἄλλ' ὁ ἄπιστος ξένος, ἅμα ἔμαθεν ὅτι ἡ Τρωὰς ἠ-
λώθη καὶ ὁ Πρίαμος ἐφονεύθη, ἐθανάτωσεν ἀπανθρώπως τὸν
Πολύδωρον, διὰ νὰ σφετερισθῇ τὰ χρήματα καὶ τὸ σῶμα ἐρ-
ριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο τοῦ βαρβάρου ξένου ἐξιστορεῖ τὸ
εἶδωλον ἢ φάντασμα τοῦ ἀτάφου Πολυδώρου, παρουσιαζό-
μενον εἰς τὴν σκηνὴν καὶ προλογίζον τὸ δράμα· ἀλλ' ἰδὼν
τὴν μητέρα προσερχομένην φεύγει ἀπὸ τὴν σκηνήν.

Ἡ γραία Ἐκάβη, τὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες ἀπῆγον αἰχμα-
λωτον μετὰ τῶν ἄλλων, παρουσιάζεται πειριατωμένη ὑπὸ
τῶν πρώην θεραπαινίδων νῦν δὲ συνδούλων της, καταβεβλη-
μένη ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων συμφορῶν καὶ ἐκφράζει τοὺς κυ-

SISMANOGLIO MEGARO

ριεύοντας αὐτὴν νέους φόβους δι' ὄνειρόν τι τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ· εἰς τὸν τεταραγμένον ὕπνον τῆς εἶχεν ἰδεῖ ὅτι εἶχεν εἰς τὰ γόνατά της ἑλαφὸν ὠραισιτάτην καὶ ὅτι λύκος ἐφορμήσας ἀφῆρπασεν αὐτὴν καὶ τὴν κατεσπάραξεν ἐνώπιόν της· τούτο δὲ φοβεῖται ὡς κακὸν προμήνυμα διὰ τὰ ὑπολειπόμενα τέκνα της, τὴν Πολυξένην, τὴν ὁποίαν μεθ' ἑαυτῆς εἶχε, καὶ τὸν παρὰ τῷ Πολυμήστορι Πολυδώρον· ἄλλην τῆς θυγατέρα, τὴν Κασσάνδραν, εἶχεν ὁ Ἀγαμέμνων παράκοιτιν, γέρας αὐτὴν λαβὼν ἐκ τῶν λαφύρων.

Ἐν ᾧ δὲ οὕτω ἡ δυστυχὴς ἐξιστόρει τὰς λύπας καὶ τοὺς φόβους της, παρουσιάζεται ὁ χορὸς, συγκείμενος ἐξ αἰχμαλωτῶν γυναικῶν, τῇ ἀναγγέλλει ὅτι τὸ φάντασμα τοῦ Ἀχιλλέως φανὲν ἐπὶ τοῦ κenoταφίου του ἐζήτησε νὰ τῷ θυσιάσῃ τινὰ τῶν αἰχμαλώτων παρθένων, καὶ ὅτι οἱ ἄρχηγοὶ τῶν Ἑλλήνων, παρ' ὅλας τὰς χάριν τῆς Κασσάνδρας ἐνστάσεις τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀπεφάσισαν νὰ θυσιάσωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος τὴν θυγατέρα της Πολυξένην, ἥτις καὶ εἶχε γίνῃ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὴν παρακινεῖ νὰ προσδράμῃ εἰς ἱεσίας καὶ παρακλήσεις θεῶν καὶ ἀνθρώπων διὰ νὰ σώσῃ τὴν θυγατέρα.

Ἐπὶ τούτοις φθάνει καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς φέρων τὸ δόγμα τῶν ἡγεμόνων· παρ' ὅλας δὲ τὰς παρακλήσεις, τὰς θερμὰς ἱεσίας, τοὺς θρήνους καὶ τὴν ἀπεγνωσμένην ἐπιμονὴν τῆς δυστήνου μητρὸς (τὴν ὁποίαν εἰς μάτην προσπαθεῖ νὰ παραμυθήσῃ ἢ νεάνις, παριστῶσα εἰς αὐτὴν ὅτι εἶναι πολὺ προτιμώτερον ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ ζῇ δούλη καὶ ἄπατρις καὶ νὰ καταντήσῃ ἴσως ὑδροφόρος καὶ θεράπεινα Ἑλληνίδος τινὸς γυναικὸς, οὕτῃ ἥτις ἦτο θυγάτηρ μεγάλου καὶ ὀλβίου βασιλέως), ὁ ἀκαμπτος ἀπεσταλμένος τοῦ ἀχαικοῦ συνεδρίου ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας τὴν ταλαίπωρον κόρην.

Σπαρακτικὴ ἀληθῶς εἶναι ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ τούτου καὶ ἡ παρὰ τοῦ κήρυκος Ταλθύβιου περιγραφὴ τῆς γενναιότητος τὴν ὁποίαν ἡ παρθένος διετήρησε καὶ ἡ ὁποία τόσον

συνεκίνησε τὰς καρδίας παντὸς τοῦ στρατοῦ, ὥστε πάντες οἱ στρατιῶται συνέτρεχον εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς παρθένου καὶ ἄλλοι μὲν τὴν ἔρραινον μετ' φύλλα, ἄλλοι δὲ ἔρριπτον ἐπ' αὐτῆς πέπλους, ἄλλοι δὲ ἔφερον πευκίνοὺς δαύλους διὰ τὴν πυρὰν των. Ἄν δὲ τις ἐν αὐτοῖς ἔμενεν ἀργὸς θεατῆς, τοιαύτας ἤκουεν ἐπιπλήξεις ἀπὸ τοῦ φέροντος· τί ἴστασαι, ὦ κάκιστε, οὔτε πέπλον, οὔτε τι κόσμημα ἔχων ἀνὰ χεῖρας; Δὲν ὑπάγεις καὶ σὺ νὰ φέρῃς τί εἰς τὴν εὐθαρσῇ καὶ γενναίαν νεάνιδα ;»

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Ἑκάβη ὀδύρεται τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς της, θεράπεινά τις ἡ ὁποία εἶχε σταλῆ νὰ φέρῃ ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης διὰ τὴν ταφὴν τῆς Πολυξένης, φέρει νεκρὸν σῶμα κεκαλυμμένον, καὶ ἡ Ἑκάβη νομίζει ὅτι εἶναι τὸ σῶμα τῆς θυγατρὸς της· ἀλλ' ἀμέσως πληροφορεῖται ὅτι εἶναι ὁ νεκρὸς τοῦ Πολυδώρου τὸν ὁποῖον τὰ κύματα εἶχον ρίψει εἰς τὴν παραλίαν καὶ νέων ἄρχεται θρήνων καὶ ὀδυρμῶν· ἐνοεῖ τὴν προδοσίαν τοῦ ἀπίστου Πολυμήστορος, καὶ συγκεντρώνει τὰς ἐναπομενουσὰς εἰς αὐτὴν δυνάμεις διὰ νὰ ἐκδικηθῇ· προσκαλεῖ τὸν Πολυμήστορα εἰς τὴν σκηνὴν της ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶχε νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ σπουδαῖόν τι ἀπόρητον. Ὁ βάρβαρος ἔρχεται μετὰ τῶν δύο μικρῶν τέκνων του· καὶ ταῦτα μὲν ἀμέσως λαμβάνουσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τροφῶν των καὶ ναλύπτουσι διὰ προσποιητῶν θωπειῶν καὶ περιποιήσεων αἱ θεράπειναι τῆς Ἑκάβης, αὕτη δὲ προσποιουμένη ὅτι οὐδὲν γινώσκει λαμβάνει ἀπὸ τὰς χεῖρας τὸν Πολυμήστορα, τὸν ἐρωτᾷ περὶ τοῦ υἱοῦ της, λαβοῦσα δὲ θετικωτάτας διαβεβαιώσεις ὅτι ζῇ καὶ ὑγιαίνει, παρακαλεῖ τὸν ἀπίστον ξένον ἵνα εἰσέλθῃ καὶ ἐνδοτέρω διὰ νὰ τῷ παραδώσῃ καὶ ἄλλα πλοῦτη τὰ ὁποῖα εἶχε δυνηθῆ νὰ διασώσῃ κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, καὶ οὕτως ἐξαπατᾷ αὐτὸν, τὸν φέρει ἐνδον καὶ ὀρμήσασα αἰφνης μετὰ τῶν θεραπεινῶν της κατ' αὐτοῦ τοῦ ἐξορύττει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔπειτα δὲ φονεύει καὶ τὰ τέκνα του· τετυφλωμένος ὁ Πολυμήστωρ ἀκούει τὰς φωνὰς τῶν σφραζομένων τέκνων του καὶ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ; ΒΙΑΔΩΡΟΣ

ΕΚΑΒΗ

ΖΟΦΟΣ

ΠΟΛΥΤΕΡΗ

ΟΛΙΣΣΕΥΣ

ΤΑΛΩΤΙΟΣ

ΘΡΑΚΙΑ

ΑΤΑΜΝΙΩΝ

ΠΟΛΥΜΗΣΤΟΡ

MEGARO SISMANOGILIO

ΕΥΡΗΣΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΔΩΡ. ΒΙΑΔΩΡ. Ἦλθον ἔδω, τὸν Ζόφον τῶν νεκρῶν ἀφῆσας καὶ τοῦ Ἄδου τὰς πύλας, ὅπου μακρὰν τῶν ἄλλων θεῶν ὁ Ἄδης κατοικεῖ, ἐγὼ ὁ Πολύδωρος υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Κισσέως Ἐκάβης καὶ τοῦ πατρὸς μου Ἠριάμου. Αὐτὸς ὅταν εἶδε τὴν Τροίαν κινδυνεύουσαν νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ ἑλληνικὰ δόρατα, φοβηθεὶς μ' ἀπέστειλεν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν ἐν Θράκῃ οἶκον τοῦ ξένου Πολυμήστορος, τὴν εὐφροὴν Χερσόνησον καλλιεργοῦντος καὶ ἵπποτικὸν διοικοῦντος λαόν. Πολὺν δὲ χρυσὸν κρυφίως μετ' ἐμοῦ ἀποπέμπει ὥστε, ἂν ποτε πέσῃσι τοῦ Ἰλίου τὰ τεῖχη, οἱ ζῶντες παῖδες τῶν νὰ μὴ ὑστερῶνται τῶν ἀναγκαίων. Ὁ νεώτερος ἦμην υἱὸς τοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τῆς πατρίδος μ' ἀπέστειλεν. Οὔτε ὄπλα ἡδυνάμην νὰ φέρω οὔτε ξίφος ὁ νέος μου βραχίων νὰ κρατήσῃ ἡδύνατο. Καὶ ἕως μὲν ὅτου τῆς Τροίας τὰ τεῖχη καὶ οἱ πύργοι ἀκατάβλητοι καὶ ἀσειστοὶ ἦσαν, ἐδοξάζετο δὲ πάντοτε τὸ δόρυ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἐκτόρος, καλῶς καὶ φιλοφρόνως παρὰ τῆ ἐν Θράκῃ φίλῳ τοῦ πατρὸς μου ἀνετρεφόμεν καὶ ὡς τρυφερὸς βλαστὸς ὁ ταλαίπωρος ἠῆξανον. Ἄφ' οὗ ὅμως ἡ μὲν Τροία

ΧΟΡ. Τρέχουσα ἦλθα πρὸς σέ, ὦ Ἐκάβη, ἐγκαταλείψασα τὰς παρθενικὰς σκηνάς, διότι πέπρωται ἐν τῇ δουλείᾳ νὰ ζήσω, ἀφ' οὗτου ἀπεξενώθην πῆς πατρίδος μας ἧτις ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν λογχῶν. Δὲν ἦλθα, Ἐκάβη, ὅπως ἀνακουφίσω τὰ πάθη μου, τὰς θλίψεις μου διὰ νὰ παρηγορήσω, ἀλλὰ πικρὰς εἰδήσεις θὰ σοὶ ἀναγγείλω, συμφορὰς μεγάλης τὴν εἰδησίην θὰ σοὶ φέρω. Συνελθόντες εἰς ἐν οἱ Ἕλληνες ὅλοι ἀπεφάσισαν τὴν κόρη σου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως νὰ θυσιάσωσιν. Μάθε ὅτι αὐτὸς χρυσοπλισμένος ἐπὶ τοῦ τάφου ἐφάνη, κατακρατήσας τῶν Ἑλλήνων τὰ πλοῦτα τὰ ὅποια, ἀναπεπταμένα ἔχοντα τὰ ἰστία, ἤτοιμάζοντα νὰ καταπλεύσωσιν. Αὐτὰ δὲ τοῖς εἶπεν: Ἕλληνες, πῶς χωρὶς δώρου τὸν τάφον ἀφήσαντες, φεύγετε; Καταιγὶς ἐρίδων διηγήθη τότε, εἰς δύο δὲ μερίδας ὁ στρατὸς τῶν Ἑλλήνων ἐχωρίσθη. Καὶ ἄλλοι μὲν ἤθελον νὰ σφάζωσι διὰ τὸν τάφον θῖμα, ἄλλοι δὲ πάλιν ἠροῦντο τὴν θυσίαν ταύτην. Καὶ ὁ μὲν Ἀγαμέμνων, ὁ τῆς προφήτιδος Κασσάνδρας ἐν κλίνῃ διαμερισθείς, τῆς τελευταίας γνώμης ἦτογ' ἀλλ' οἱ βλαστοὶ τῶν Ἀθηνῶν, οἱ δύο Θεσείδαι, δύο λόγους εὐγλωττοὺς εἶπον, ὑπὸ μιᾶς ἐμποροῦμενοι γνώμης, ὅτι πρέπει δηλαδὴ νὰ ῥαντίσωσιν μὲ αἶμα ὄρουσερᾶς νεάνιδος τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως καὶ νὰ προτιμήσωσιν τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἔρωτα μιᾶς Κασσάνδρας. Ἴσαι δὲ ἦσαν αἱ γυναῖκες τῶν ἐν φιλονεικίᾳ μερίδων, ὅτε ὁ ποικιλόφρων καὶ γλυκυλόγος ῥήτωρ, ὁ δημοχαριστὴς Ὀδυσσεὺς ἐπέειπε διὰ τῆς εὐγλωττίας του τοὺς στρατιῶτας ὅλους, ὅπως μὴ λυπηθέντες μίαν δούλην παραγνωρίσωσι τὴν ἀνδρίαν τοῦ ἀρίστου ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ μὴ εἶπῃ τις ἐκ τῶν παρὰ τῇ Περσεφόνῃ εὐρισκομένων ὅτι ἀχάριστοι οἱ Ἕλληνες ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Τροίας πεσόγτας Ἕλληνας. Ὡς ἔλθῃ λοιπὸν τώρα ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας σου τὴν νεαρὰν θυγατέρα ν' ἀποσπάσῃ καὶ ἐκ τῶν γηραιῶν χειρῶν σου νὰ τὴν λάβῃ. Τρέξον λοιπὸν εἰς τοὺς ναοὺς, τρέξον ἀγλίγωρα εἰς τοὺς βωμοὺς, ἐκέτης πρόσφυγε εἰ

τοῦ Ἀγαμέμνονος τὰ γόνατα ἐπικαλέσθητι καὶ τοὺς ἐν οὐρανῷ καὶ τοὺς ἐν Ἄδῃ θεοὺς, διότι ἢ θὰ σώσωσιν τὴν κόρη σου αἱ παρακλήσεις ἀπὸ τοῦ νὰ σφαγῇ, ἢ ταλκίπωρε, θὰ τὴν ἴδῃς νεκρὰν ἐπὶ τοῦ τάφου πεσοῦσαν, αἰμοκυλιομένην καὶ ἐκ τοῦ χρυσοστολίστου καὶ χιονώδους λαίμου τῆς ρεῖθρα μαύρου αἵματος καταρρέοντα.

ΕΚ. Δυστυχὴς ἐγὼ! ποῦ νὰ καταφύγω; Πρὸς τί ματαίως νὰ κλαύσω, εἰς μάτην νὰ θρηνήσω, εἰς μάτην νὰ φωνάζω; Πανάθλιον γῆρας! Δουλεῖα ἀνυπόφορε! Ἀλλοίμονον! καὶ πάλιν ἀλλοίμονον! Ποῦ θὰ εὕρω βοηθὸν; Γενεὰ ποῖα; ποῖα πόλις; Μάταιον γῆρας, ματαία μητρότης, μάταιοι παῖδες! Τίνα ὁδὸν ν' ἀκολουθήσω; Αὐτὴν ἢ ἐκείνην; Θεοὶ! ποῦ νὰ προσφύγω; Θεὸς ποῖος, ποῖον πνεῦμα εἰς βοήθειάν μου θὰ ἔλθῃ; Ὡς κακάγγελοι Τρωάδες, μὲ ἠφανίσατε φεῦ! ὄλοτε-λῶς μὲ κατεστρέψατε! Ὡς! νὰ ζήσω πλέον δὲν θέλω ἐμίσησα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ταλαίπωροι παῖδες, φέρετέ με τὴν γραιὴν εἰς αὐτὴν τὴν αὐλήν. Ἄ! τέκνον, τέκνον, ὦ κόρη ἀθλίας μητρὸς, ἐξέλθε τοῦ οἴκου. Ἄκουσον τὰς φωνὰς τῆς μητρὸς σου, ἄκουσον, τέκνον, νὰ ἴδῃς τί δυστυχία μᾶς ἐπαπειλεῖ, τί ἤκουσα ἐγὼ διὰ σέ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἄ! μήτηρ, μήτηρ, τί φωνάζεις; Τί νέον ἤκουσας καὶ μὲ λέγεις νὰ ἐξέλθω τοῦ οἴκου, καθὼς ἀφίνει τὸ πτηνὸν τὴν φωλεάν του;

ΕΚ. Ἀλλοίμονον! τέκνον.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ τί ἔχεις; Τί ἀπαίσια αὐταὶ φωναὶ;

ΕΚ. Αἰαὶ! αἰαὶ! ἡ ζωὴ σου.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ, μήτηρ μου, μὴ μοι κρύπτῃς ὅτι καὶ ἀν εἶναι Τρέμων, μήτηρ μου, Τρέμων. Ἄ! τί πικρῶς ἀναστενάζεις;

ΕΚ. Δυστυχὴς τέκνον μητρὸς δυστυχοῦς.

ΠΟΛ. Οὐρανέ! Τί φρικώδη λοιπὸν εἰδήσιν ἐμαθες;

ΕΚ. Ἀχ! κόρη μου, πῶς νὰ τὸ εἶπω; Ἐκ συμφώνου οἱ Ἕλληνες ὅλοι ἀπεφάσισαν, φεῦ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως νὰ σέ θυσιάσωσιν.

ΠΟΛ. Τί εἶπες, τί εἶπες, μήτέρ μου; Τί δυστυχία εἶναι αὐτή; Ἄχ! λέγε, μήτέρ μου, λέγε νά σέ πιστεύσω.

ΕΚ. Ἴδού, σοί λέγω τήν οἰκτρᾶν ἀγγελίαν. Κοινή τῶν Ἑλλήνων καταδίκη, ἄχ! τήν φιλτάτην ζωὴν σου ἐπαπειλεῖ.

ΠΟΛ. Ταλαίπωρε μήτερ! καί τί δέν ἐπαθες; καί ποία δυστυχία δέν ἐπῆλθεν ἐπὶ σοῦ; Ἄχ! ζῶη βασανισμένη, πολυπαθής! Ποίαν, ποίαν συμφορὰν οἰκτρᾶν, ἀνήκουστον, στυγεράν ὁ σκληρὸς δαίμων καθ' ἡμῶν ἐπιστέλλει; Ἄχ! μήτέρ μου, κόρην δέν ἔχεις τοῦ λοιποῦ! εἰς τὸ δυστυχισμένον γῆρᾶς σου σύντροφον ποῖον θά ἔχεις; εἰς τήν δουλείαν σου ποίαν παρηγορίαν; Ὡς μικρὸ λεονταράκι, ὡς τρυφερὸν μοσχάρι, ἀθλία, θά μ' ἴδης ἐμέ τήν ἀθλίαν ἀπὸ τὰς θερμὰς ἀγκάλας σου ἀρπαζομένην. ὦ!, μάχαιρα τότε τὸν λαιμόν μου θά κόψῃ, εἰς τοῦ Ἄδου τὸ σκότος θά μεταβῶ, καὶ μετὰ τῶν νεκρῶν ἢ ταλαίπωρος θά ζήσω. Σέ, ὦ μήτερ ἀθλία, θρηνῶ, διὰ σέ πικρῶς ὀδύρομαι καὶ κλαίω εἰς τήν ἀθλίαν τύχην σου. Ἀλλὰ διὰ τήν ἰδικήν μου θρηνῶδῃ ζωὴν, ἀλλὰ διὰ τὰ φοικαλέα πάθη μου οὐδόλως λυποῦμαι. Ἐννοῶ, ἀποθνήσκω, στεροῦμαι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ἀλλ' εἰς ἐμέ ὁ θάνατος εἶναι πολὺ προτιμώτερος ζωῆς δουλείου, πολυβασάνου.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἔρχεται, Ἐκάβη, τρέχων ὁ Ὀδυσσεύς. Νέον τι βεβαίως θά σοί ἀναγγεῖλη.

ΟΔ. Ἐλπίζω νά γνωρίζῃς τήν τετελεσμένην ἤδη τῶν Ἑλλήνων ἀπόφασιν. Καί ὅμως ἐγὼ θά σοί τήν ἐπαναλάβω. Ἀπεφάσισαν οἱ Ἕλληνες ὅλοι τήν θυγατέρα σου Πολυξένην νά σφάζωσιν ἐπὶ τοῦ προχώματος τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐμὲ δ' ἐπροσδιόρισαν ὅλοι νά φέρω τήν κόρην σου εἰς τὸ μέρος τῆς θυσίας· ὡς θύτης δὲ ὤρισθη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. Γνωρίζεις λοιπὸν τί νά κάμῃς; Οὔτε νά θελήσῃς διὰ βίας νά φύγῃς, ἀλλ' οὔτε εἰς ἀγῶνα χειρῶν νά ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ. Συναισθάνσου τήν ἰδικήν μας ἀφ' ἐνὸς ἰσχύν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰς ἰδικὰς σας δυστυχίας. Εἶναι φρόνιμος ἐκεῖνος ὅστις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων συλλογίζεται.

ΕΚ. Ἀλλοίμονον! ἐννοῶ τὸν ἀγῶνα καὶ διὰ τοῦτο στενάζω καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰ δάκρυα ρέουσι ποταμηδόν. Ἀθλία! δέν ἀπέθανον ὅταν ἔπρεπε ν' ἀποθάνω· δέν με κατέστρεψεν ὁ Ζεὺς, ὄχι χάριν τῆς εὐτυχίας μου, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ νά ἴδω νέας συμφορὰς καὶ νέα πάθη τήν ζωὴν μου νά βασανίσουν. Ἄν δ' ἐπιτρέπηται εἰς τοὺς δούλους ὅπως ἐρωτῶσι τοὺς ἐλευθέρους μὲ λόγους ταπεινοὺς καὶ ὄχι ἀγερώχους, σὺ μὲν ὀφείλεις ν' ἀποκρίνησαι, ἡμεῖς δὲ τοὺς λόγους σου ν' ἀκούσωμεν.

ΟΔ. Σοὶ ἐπιτρέπεται νά ἐρωτήσῃς ὅ,τι θέλεις τήν χάριν ταύτην δένσαι ἀρνοῦμαι.

ΕΚ. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν ἦλθες τοῦ Ἰλίου κατάσκοπος, οἰκτρῶς ἀσχημισμένος καὶ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων σου σταγόνας αἵματος ἐπὶ τῆς γενειάδος χύνων;

ΟΔ. Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ δέν με πειράζει τοῦτο πολὺ.

ΕΚ. Ἐνθυμεῖσαι ἐπίσης ὅτι σέ ἀνεγνώρισεν ἡ Ἑλένη καὶ τὸ εἶπε μάλιστα καὶ εἰς ἐμέ;

ΟΔ. Ἐνθυμοῦμαι τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον περιῆλθον.

ΕΚ. Καί ὅτι ταπεινῶς ἰκέτεες τὰ γόνατά μου ἐγγίζων;

ΟΔ. Αἰ παγωμένα χεῖρές μου τοὺς πέπλους σου ἤγγιζον.

ΕΚ. Τί λοιπὸν ἔλεγες τότε ὅταν δούλος μου ἦσο;

ΟΔ. Μίαν ἐπιθυμίαν εἶχον: νά μὴ ἀποθάνω.

ΕΚ. Συναισθάνεσαι λοιπὸν ὅτι ἐγὼ καὶ μόνη σ' εἴωσα καὶ σ' ἀπέστειλα εἰς τὸ μέρος σου;

ΟΔ. Βεβαίως, εἰς σέ ὀφείλω τήν ζωὴν μου.

ΕΚ. Ὀλεθρία λοιπὸν ἢ ἀπόφασίς σου δέν εἶναι, ὅταν εὐεργετηθεῖς παρ' ἐμοῦ καθὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ ὁμολογεῖς, τῶρα μᾶς κακοποιεῖς, ἐν ᾧ ἠδύνασθ' πολὺ καλῶς ν' ἀπομακρύνῃς παρ' ἡμῶν τήν δυστυχίαν ταύτην; Γενεὰ ἀχάριστος, φιλόδοξοι ῥήτορες. Οὔτε σκέπτεσθε, οὔτε κἄν φροντίζετε, ἀν βλάπτῃτε τοὺς φίλους σας, ἀρκεῖ μόνον εἰς τοὺς πολλοὺς θελατικούς νά λέγητε λόγους. Καὶ ἔπειτα ποῶς ἀποδείξετε μετα-

χειριζόμενοι, ὑπὸ τένων παρακινούμενοι σοφισμάτων ἀπεφάσισαν
 νὰ φονεύσουν τὴν προσφιλῆ μου κόρην; Ἀνθρωπίνους θυσίας
 ἐπὶ τοῦ τάφου νὰ προσφέρωσιν ὄφειλον, ἢ μάλλον ζῶα ἔπρε-
 πε νὰ θυσιάσωσιν; Ἡ θέλων ὁ Ἀχιλλεύς νὰ φονεύσῃ τοὺς
 φονεῖς αὐτὴν πρὸς ἐξτελέωσιν τῆς ὀργῆς του ἐπροτίμησεν; Ἄλλ'
 αὐτὴ ποῖον κακὸν εἰς αὐτὸν κατηγάσθη; Τὴν Ἑλένην ὡς
 θῦμα ἐπὶ τοῦ τάφου του ὄφειλε νὰ ζητήσῃ. Ἐκείνη κατέστρε-
 ψεν αὐτὸν, ἐκείνη εἰς Τροίαν τὸν μετέφερεν. Ἄν ὅμως θέλῃ
 ν' ἀποθάνῃ δι' αὐτὸν αἰχμάλωτος, ὑπερέχουσα ὡς πρὸς τὴν
 καλλονὴν, διόλου πάλιν εἰς ἡμᾶς δὲν ὄφειλε νὰ καταφύγῃ.
 Ἡ Τυνδαρίς εἶναι ὠραία ὡς πρὸς τὴν μορφήν καὶ τὰ ἀδικήμα-
 τὰ τῆς δὲν εἶναι μικρότερα τῶν ἰδικῶν μας. Καὶ ταῦτα μὲν
 εἶπα ὡς πρὸς τὸ δίκαιόν μου· ἀλλ' ἀκουσον τώρα ὅσα ὄφειλες
 σὺ ν' ἀνταποδώσῃς εἰς ἡμᾶς. Ἠγγισας, καθὼς εἶπας καὶ σὺ,
 τὴν χειρὰ μου καὶ προσέπεσες εἰς ἐμὲ ἰκετεύων. Ἄλλὰ τώρα
 ἐγὼ τὰς παρειάς σου πιάνω καὶ ἰκετεύουσα χάριν παρὰ σοῦ
 ἀπαιτῶ. Μὴ διὰ βίας τὸ τέκνον ἀπὸ τῆς ἀγκάλας μου λάβῃς,
 μὴ Ὀδυσσεῦ, τὸ φονεύσῃς. Ἀρκούσιν ὅσοι ἤδη ἀπέθανον. Αὐ-
 τὴ εἶναι ἤδη ἡ χαρὰ μου, αὐτὴν βλέπουσα τὰς συμφορὰς μου
 λησμονῶ, αὐτὴ ἡ παρηγορία μου εἶναι, αὐτὴ ἡ πατρις, ἡ τρο-
 φὸς, τοῦ γήρατός μου ἡ στιβαρὰ βικτηρία. Οἱ κατακτηταὶ ἄς
 μὴ κυριεύωσιν ὅσα δὲν τοῖς ἀνήκουσι, καὶ ποσῶς ἄς μὴ νο-
 μιζωσιν ὅτι ἀμετάβλητος ἡ εὐτυχία εἶναι. Καὶ ἐγὼ ἦμην
 ποτε εὐτυχὴς, ἀλλὰ τώρα δὲν εἶμι, καὶ τὸν πλοῦτόν μου
 ὄλον μία ἡμέρα κατέστρεψεν. Ἄλλ' ὦ φίλε, σεβάσθητί με,
 οἰκτερόν με τούλάχιστον. Ἐλθὼν εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλή-
 νων παρηγόρησον αὐτοὺς, εἶπέ ὅτι δὲν εἶναι καλὸν νὰ φονεύω-
 σι γυναῖκας τὰς ὁποίας τὸ πρῶτον ἐκ τῶν βαιρῶν ἀποσπά-
 σαντες δὲν ἐφόνευσαν. Ἄς λυπηθῶσι τὰς συμφορὰς μας. Ὅταν
 πρόκειται περὶ ζωῆς ἴσος εἶναι ὁ νόμος καὶ εἰς τοὺς δούλους
 καὶ εἰς τοὺς ἐλευθέρους. Καὶ ἂν οἱ λόγοι σου δὲν εἶναι δίκαιοι
 πάλιν ὅμως θὰ τοὺς πείσωσι, διότι ἰσχίον ἔχεις καὶ ἀξίωμα.
 Καὶ ἔπειτα καλῶς ἠξέυρεις ὅτι ὁ αὐτὸς λόγος τιθέμενος εἰς

τὸ στόμα ἀδῶξου τινος ἢ ἐνδῶξου καὶ ἰσχυροῦ διάφορον ἔχει
 τὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὴν δύναμιν.

ΧΟΡ. Καὶ ὁ σκληρότερος ἄνθρωπος, Ἐκάβη, ἀκούων τοὺς
 θρήνους καὶ τὰ στενάγματά σου, τοὺς κρουνοὺς βλέπων τῶν
 δακρύων σου, καὶ αὐτὸς ἀκόμη θὰ σὲ λυπηθῇ.

ΟΔΥΣ. Ἔσο φρόνιμος, Ἐκάβη, καὶ μὴ νόμιζε ἐχθρὸν τὸν
 ὀρθῶς συμβουλεύοντά σε. Ὁμολογῶ ὅτι εὐηργετήθην παρὰ
 σοῦ καὶ πρὸς τοῦτο θὰ σώσω τὴν ζωὴν σου· τὴν δὲ γνώμην
 ταύτην ποτὲ δὲν μεταβάλλω. Ἀλλὰ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁ-
 ποίαν εἶπα εἰς ὅλους πανδήμως, ποτὲ δὲν θέλω τὴν ἀρηθῆναι,
 τὸ νὰ θυσιάσω δηλ. εἰς τὴν τάφον τοῦ ἀρίστου ἐκ τῶν ἐν
 Τροίᾳ πεσόντων τὴν θυγατέρα σου τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐζήτη-
 σεν. Εἶναι ἐγκλημα ὄλων τῶν πόλεων ὅταν τὸν ἀνδρείοτερον
 καὶ γενναϊότερον πάντων δὲν τιμῶσι περισσότερο τῶν αἰ-
 σχροῶν καὶ ἀνάνδρων πολιτῶν. Δι' ἡμᾶς ὁ Ἀχιλλεύς, ὦ γύ-
 ναι, πολλῶν τιμῶν εἶναι ἄξιος, διότι ἐνδῶξως ἀπέθανεν ὑπὲρ
 ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Δὲν εἶναι λοιπὸν αἰσχρὸν, δὲν εἶναι ἐγ-
 κλημα νὰ τὸν ἀγαπῶμεν ὅταν ἔζη καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανε νὰ
 μὴ τὸν τιμῶμεν; Ἄλλ' ἄς ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸ ἐ-
 ναντίον. Τί θὰ εἴπωμεν τότε, ὅταν πόλεμος νέος κηρυχθῇ
 καὶ νέας συναθροίσεως στρατοῦ γίνῃ ἀνάγκη; Θὰ πολεμήτω-
 μεν τότε ἢ τὴν ζωὴν μας θὰ λυπηθῶμεν, ἀφ' οὗ βλέπομεν
 ὅτι δὲν τιμᾶται ὁ ἀποθνήσκων εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης;
 Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἐν ὅσῳ ζῶ, εὐχαριστοῦμαι εἰς ὅ,τι ἔχω,
 ἔστω καὶ μικρὸν· ὅταν ὅμως ἀποθάνω, τιμᾶς διὰ τὸν τάφον
 μου ἐπιθυμῶ, διότι ἡ δόξα αὐτὴ εἶναι ἀθάνατος. Ἄν ὅμως
 εἴπῃς ὅτι οἰκτραὶ σὲ βασανίζουν δυστυχίαι, ἀκουσον τότε
 τοὺς λόγους μου· καὶ παρ' ἡμῖν ὑπάρχουν ὄχι ὀλίγαι δυστυ-
 χεῖς γραφαὶ καθὼς καὶ γέροντες, νύμφαι ἀρίστους νυμφίους
 θρηνοῦσαι, τῶν ὁποίων τὰ σώματα ἡ Ἰδαία ἤ κρύπτει. Ἄν
 δ' ἡμεῖς ἀδίκως τιμῶμεν τὸν ἀνδρείως πεσόντα, ἴσως εἴμεθα
 ἀμαθεῖς· ἀλλὰ σεῖς οἱ βάρβαροι εἴθε τοὺς φίλους ὡς φίλους
 νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε, μήτε τοὺς ἐνδῶξως ἀποθνήσκοντας νὰ

τιμᾶτε, ὥστε τοιοῦτοτρόπως νὰ εὐτυχῆ μὲν ἡ Ἑλλάς, ὑμεῖς δὲ νὰ ὑποφέρητε διὰ τὰς βαρβάρους ἀρχάς σας.

ΧΟΡ. Ἀλλοίμονον· πόσον οἰκτρὸς εἶναι ὁ δούλος· καταπνίγει αὐτὸς τὸ αἶσθημά του καὶ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς βίας ὑποφέρει τῶν αὐθαιρέτων τὰς ἀδικίας.

ΕΚ. Ἄχ· κόρη μου, οἱ μὲν ἰδιόκρι μου λόγοι εἰς μάτην ἐλέχθησαν καὶ εἰς τίποτε δὲν ἐχρησίμευσαν πρὸς ἀναβολὴν τοῦ φόνου σου. Ἄν ὅμως σὺ μεγαλειτέραν ἔχῃς ἐπιρροήν, ὡς ἀηδῶν τότε τοὺς θρήνουσ σου πλημμύρησε, ἴσως καὶ δὲν ἀποθάνῃς. Πρόσπεσε εἰς τοῦ Ὀδυσσεῶς τὰ γόνατα, ἰκέτευσέ τον· ἕως οὗ δυνηθῆς νὰ τὸν πείσῃς. Καὶ αὐτὸς ἔχει τέκνα, γνωρίζει καὶ οὗτος τί σημαίνει τέκνων στοργὴ καὶ ἴσως συμπάτησῃ τὴν δυστυχίαν σου.

ΠΟΛΥΞ. Σὲ βλέπω, Ὀδυσσεῦ, κρύπτοντα ὑπὸ τὸ ἐνδυμά σου τὴν δεξιάν χεῖρα καὶ ὀπίσω τὸ πρόσωπον σιρέφραντα, ὥπως μὴ τὸ γένειόν σου ἐγγίσω. Μὴ σε μέλει καὶ δὲν σε ἐκτεντεύω. Πρὸς τί ἐνώπιόν σου νὰ ταπεινωθῶ, ἀφ' οὗ ἤδη ἀπεφάσισα νὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἀνάγκην ὑποχωροῦσα καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀποθάνω; Ἄν τὸν θάνατον γενναίως δὲν θελήσω, στίγμα τότε ἀνανδρίας ἐπ' ἐμοῦ θὰ προσαφθῆ καὶ φιλόζων γυναῖκα θὰ μ' ὀνομάσουν. Διατί πλέον νὰ ζήσω; Ζωὴ τοιαύτη μὲ ὠφελεῖ; Γνωρίζεις ὅτι ὁ πατήρ μου ἦτο βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν ὄλων· οὕτω πως ἐγεννήθην ἐγώ. Ἀνετράφην ἀκολουθῶν με τὴν γλυκίαν ἐλπίδα ὅτι νύμφη βασιλέως θὰ γίνω· ὁ δὲ γάμος μου ἀξίος φθόνου θὰ ἦτο, διότι θὰ κτύχει ὁ αἶκος εἰς τὸν ὅποιον ἔθελλον εἰσελθεῖ. Βασιλισσα ἤμην ἢ ταλαίπωρος μεταξὺ ὄλων τῶν Τρωάδων καὶ πρώτη μεταξὺ τῶν παρθένων, ἴση τέλος πάντων μ' αὐτοὺς τοὺς θεοὺς, ἐκτὸς βεβαίως τῆς ἀθανασίας. Καὶ τώρα εἶμαι δούλη καὶ τώρα ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐφρικίων καὶ ἔτρεμον πρότερον. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι πιθανόν νὰ με λάθῃ κανεὶς σκληροκαρδίας δεσπότης, ὅστις διὰ χρημάτων θὰ ἀγοράσῃ ἐμὲ, τὴν ἀδελφὴν

τοῦ Ἑκτορος καὶ τόσων ἄλλων γενναίων πολεμιστῶν. Αὐτὸς τότε διὰ βίας θὰ μὲ ἀναγκάσῃ καὶ τὸν ἄρτον τοῦ οἴκου νὰ κατασκευάζω καὶ νὰ σκουπίζω καὶ εἰς τὰς κερκίδας νὰ ἐργάζομαι καὶ ἐν γένει δυστυχισμένην νὰ διάγω ζωὴν. Τὴν δὲ κλίνην μου δούλος τις βέβαια θὰ κηλιδώσῃ, τὴν κλίνην μου ἥτις ἀξία ἄλλοτε τῶν βασιλέων ἐφάνη. Ἄλλ' ὄχι· δὲν θέλω νὰ βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, εἰς τὸν Ἄδην τὸ σῶμά μου θέλω νὰ στείλω. Λάβε με λοιπόν, Ὀδυσσεῦ, φέρε με εἰς τῆς θυσίας τὸν τόπον. Ἐλπίδα μίαν δὲν βλέπω καὶ τῆς τύχης μας μετατροπὴν ποτὲ δὲν ἐλπίζω. Καὶ σὺ, μήτηρ, μὴ μ' ἐμποδίζῃς τοῦ σκοποῦ μου, οὔτε δι' ἔργου οὔτε διὰ λόγου. Μᾶλλον νὰ με συμβουλεύσῃς ν' ἀποθάνω, ὥστε ἡ εὐκλεία μου νὰ μὴ κηλιδωθῆ διὰ δουλείας αἰσχρᾶς. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι συνειθισμένος μὲ τὰς συμφοράς, αὐτὸς τὰς ὑποφέρει μὲν, ἀλλὰ πικρῶς στενάζει ὑπὸ τὸν ζυγόν. Εἰς ἄνθρωπον τοιοῦτον προτιμωτέρα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ θανάτου. Ζωὴ δυστυχισμένη δὲν ὑποφέρεται ποσῶς.

ΧΟΡ. Ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ πόσον δοξάζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ πόσον μᾶλλον ἐνδοξος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἀξίως τῆς εὐγενείας του ζῆ;

ΕΚ. Ὀρθῶς μὲν ὠμίλησας, θυγατερ, ἀλλ' ἡ τοιαύτη δόξα νέας λύπας εἰς ἐμὲ προσεῖθησιν. Ἄν ὅμως, Ὀδυσσεῦ, ἐπιθυμῆτε νὰ τιμῆσθε τὸν Ἀχιλλέα καὶ ν' ἀποφύγητε οἶνον οἵδηποτε ἐλεγχον, ταύτην μὲν μὴ φονεύσητε, ἐμὲ δὲ κατακαύσατε ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ διόλου μὴ με λυπηθῆτε· ἐγὼ τὸν Πάριν ἐγέννησα, τοῦ ὁποίου τὸ τόξον ἐφόνευσεν τὸν Ἀχιλλέα.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ὁ Ἀχιλλεύς, Ἐκάβη, ἐζήτησε διὰ θυμᾶ του παρὰ τῶν Ἑλλήνων ὄχι σὲ, ἀλλὰ τὴν κόρην σου.

ΕΚ. Ἐκτὸς λοιπόν τῆς θυγατρὸς μου, φονεύσατε καὶ ἐμὲ ὅπως διπλαῖ σπονδαὶ αἱμάτων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως γίνωσιν.

ΟΔΥΣ. Ἄρκει τῆς κόρης ὁ θάνατος· ἄλλον δὲν θέλουν καὶ εἶθε ἡμεῖς τοιοῦτον νὰ μὴ ἐξετελοῦμεν.

ΕΚ. Ἄλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ συναποθάνω καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς θυγατρὸς μου.

ΟΔ. Τί εἶπες; δὲν ἤξευρα ὅτι εἶχα κυρίους.

ΕΚ. Ὅπως κολλάται εἰς τὴν δρῦν ὁ κισσὸς, οὕτω πως καὶ ἐγὼ εἰς τὰ ἐνδύματα τῆς θυγατρὸς μου θὰ προσκολληθῶ.

ΟΔ. Δὲν θὰ τὸ κάμης ἂν εἰς τοὺς φρονιμωτέρους σου πεισθῆς.

ΕΚ. Ἄλλ' ἐκουσίως πατὴρ τὴν κόρην μου δὲν θέλω χωρισθῆ.

ΟΔ. Ἄλλ' οὐτ' ἐγὼ ποτὲ θὰ τὴν ἀφήσω ἐδῶ.

ΠΟΛ. Μῆτερ, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον πείσθητι. Καὶ σὺ, Ὀδυσσεῦ, ὑποχώρισον εἰς τὰς δικαίας τῆς μητρὸς μου παραφάρας. Σὺ δὲ ταλαίπωρε, μὴ θέλε μὲ τοὺς ἰσχυροὺς νὰ πολεμήσῃς. Θέλεις λοιπὸν εἰς τὴν γῆν νὰ κυλισθῆς, νὰ πληγώσῃς τὸ ἀπεσκελεθρωμένον σῶμά σου, διὰ βίας νὰ σύρῃσαι καὶ διὰ βίας ν' ἀποσπασθῆς ἀπὸ τοὺς νεαροὺς βραχίονάς μου; Αὐτὰ θέλεις νὰ πάθῃς; Ἄ· ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιον, δὲν εἶναι ἄξιον διὰ σέ. Ἄλλὰ, μῆτέρ μου ἀγαπητῆ, δός με τὴν χεῖρά σου νὰ φιλήσω, τὴν παρειάν σου ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου βάλε. Ἰδοῦ, τελευταίαν φορὰν, ὄχι ἄλλην τοῦ ἡλίου θὰ ἴδω τὸ φῶς· τελευταίαν φορὰν καὶ σὺ, ὦ μῆτερ μὲ δαιλεῖς· εἰς τὸν Ἄδην, εἰς τὸν Ἄδην με-θαίνω.

ΕΚ. Ζῶσα δ' ἐγὼ δούλη θὰ εἶμαι.

ΠΟΛ. Χωρὶς νὰ νυμφεῦθῶ, χωρὶς ὅ,τι ἤθελον ν' ἀπολαύσω εἰς τὴν γῆν ἀπέργομαι τῶν νεκρῶν.

ΕΚ. Καὶ σὺ, ὦ τέκνον, δυστυχῆς, καὶ ἐγὼ δυστυχέστερα σοῦ.

ΠΟΛ. Ἐκεῖ, εἰς τὸν Ἄδην χωρὶς σοῦ θὰ εἶμαι, κατὰμονος θὰ ζῶ.

ΕΚ. Ἄχ· τί θὰ κάμω; πῶς τὴν ζωὴν μου θὰ καταστρέψω;

ΠΟΛ. Δούλη θ' ἀποθάνω, κόρη πατρὸς ἐλευθέρου.

ΕΚ. Ἄλλ' ἐμοῦ πενήτηκοντα τέκνα ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Τί νὰ εἶπω ἐκ μέρους σου πρὸς τὸν Ἐκτορα ἢ τὸν γέροντα ἄνδρα σου;

ΠΟΛΥΣ. Ὦ στήθη, εἰς τὰ ὅποια τόσον γλυκέως ἀνστράφην.

ΕΚ. Ὦ πρόωρος τύχη ἀθλίας θυγατρὸς.

ΠΟΛΥΣ. Χαῖρε, ὦ μῆτερ, χαῖρε φίλη Κασσάνδρα.

ΕΚ. Ἄλλοι χαίρουν, ὄχι ἐγὼ.

ΠΟΛΥΣ. Καὶ ὁ ἀδελφός μου Πολύδωρος ὁ ἐν Θράκῃ κατοικῶν.

ΕΚ. Ἄν ζῆς, διότι ἀμφιδάλλω γενικὴ ἢ δυστυχία μου εἶναι.

ΠΟΛΥΣ. Ζῆ καὶ ἄμικ ἀποθάνῃς αὐτὸς θὰ σοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

ΕΚ. Ἄχ! ἀπέθανα ἐγὼ, πρὶν αἱ δυστυχίαι μὲ καταστρέψουν.

ΠΟΛΥΣ. Φέρε με, Ὀδυσσεῦ, ἀφ' οὗ μὲ πέπλους τὴν κεφαλὴν σου καλύψῃς. Ἐγὼ πρὶν σφαγῶ βλέπω τὴν καρδίαν μου καταβληθεῖσαν μὲ τοὺς θρήνους τῆς μητρὸς μου τῆς ὁποίας αὐξάνω τὴν λύπην μὲ τὰ πικρά μου δάκρυα. Χαῖρε, ὦ φῶς· μοι ἐπιτρέπεται τὸ ὄνομά σου νὰ εἶπω· ἀλλὰ τόσον χρόνον θὰ σὲ ἴδω ἀκόμη ὅσον διαχωρίζει τὸν τόπον αὐτὸν ἀπὸ τὸ ζῆφος καὶ τὴν πύραν τοῦ Ἀχιλλέως.

ΕΚ. Μ' ἀφίνεις, ἀλλοίμονον! νεκροῦνται τὰ μέλη μου. Ἄχ! κόρη μου, ἐναγκαλίσθητι τὴν μητέρα σου, πιάσε τὴν χεῖρά μου, ἄχ! μὴ μ' ἀφίνῃς χωρὶς κόρην. Κατεστράφην, ὦ φίλαι· Ἄχ! διὰ τί νὰ μὴ βλέπω τὴν Λακεδαιμονίαν Ἑλένην, τὴν ἀδελφὴν τῶν Διοσκύρων, αὐτὴ μὲ τὰ μαγευτικὰ της ἔργα κατέστρεψε τὴν Τροίαν.

ΧΟΡ. Αὔρα, θαλασσία αὔρα, ἥτις τὰ πλοῖα τὰ ταχύπλοα εἰς τὰ κυματώδη φέρεις πελάγη, ποῦ ἐμὲ τὴν παναθλίαν θὰ φέρῃς; Εἰς ποῖον οἶκον θὰ μεταβῶ ὡς δούλη; Εἰς τὸν ὄρμον τῆς Δωρίδος θὰ μ' ὑπάγῃς ἢ εἰς τὴν χώραν τῆς Φθίας ὅπου λέγεται ὅτι ὁ τῶν διαυγῶν ὑδάτων πατὴρ Ἀπιδανὸς τὰς πεδιάδας παχαίνει; ἢ εἰς νησον κάμμιαν θὰ μὲ φέρῃς, ἐπὶ πλοίου τὴν ἀθλίαν στελλομένην, ὅπου βίον οἰκτρὸν θὰ διάξω, ἐκεῖ, ὅπου ὁ νεογέννητος φοῖνιξ καὶ ἡ δάφνη τοὺς ἰσρούς τινω

κλάδους προσέφερον εἰς τὴν φίλην Λητώ, πρὸς στολισμὸν τῆς
 θείας γέννας τῆς; Ἐκεῖ μὲ τὰς Δηλιάδας κόρας τὸ διάδημα
 καὶ τὰ τόξα τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος θὰ ὑμνήσω; Ἡ εἰς τῆς
 καλλιδίφρου Ἀθηνᾶς καταικοῦσα τὴν πόλιν ἐκεῖ εἰς κρόκινον
 πέπλον μὲ ποικιλόχρωμα καὶ ἀνθοκρόκινα νήματα τοὺς ἔπ-
 πους τοῦ ἄρματος θὰ παραστήσω ἢ τὴν γενεὰν τῶν Τιτάνων
 τοὺς ὀποίους ὁ Ζεὺς μὲ φλογερούς κεραυνοὺς κατεκεραύνωσε;
 Ὡ τέκνα προσφιλῆ, ὧ σεβάσμιοι πρόγονοι, ὧ πατρίς γλυκυ-
 τάτη, καταστραφεῖσα ἐξ ὀλοκλήρου καὶ εἰς φλόγας ὑπὸ τῶν
 Ἑλλήνων παραδοθεῖσα εἰς ξένην γῆν μεταβαίω, τῆς δου-
 λείας τὰ στίγμα μὲ κηλιδόνοι, ἐγκαταλείπω τὴν ὑπὸ τῆς
 Εὐρώπης ὑποδουλωθεῖσαν Ἀσίαν καὶ ἀντὶ κλίνης νυμφικῆς
 τὸν Ἄδην ἀνταλάσσω.

ΤΑΛΘ. Ὡ κόραι Τρωιάδες, ποῦ δύναμαι νὰ εὐρῶ τὴν
 πρῶην βασίλισσαν τῆς Τροίας Ἐκάβην;

ΧΟΡ. Ἴδου αὐτὴ πλυσίον σου εἶναι ἐξηπλωμένη κατὰ γῆς
 καὶ μὲ τοὺς πέπλους τῆς κεκαλυμμένης.

ΤΑΛΘ. Τί νὰ εἶπω, ὦ Ζεῦ; Ἐπιβλέπεις ἄρα γε εἰς τῶν
 ἀνθρώπων τὰς τύχας, ἢ ψευδῆς καὶ ματαία εἶναι ἡ γνώμη
 ἐκείνη, ὅτι δηλ. θεοὶ τὸν κόσμον διοικοῦσιν; Ἡ τύχη ἄρα γε
 τὰ πάντα κυβερνᾷ; Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν πλου-
 σίων Φρυγῶν, αὐτὴ ἡ σύζυγος τοῦ πανολβίου Πριάμου; Καὶ
 ἡμῶς αὐτῆς ἢ πατρίς κατεστραμμένη τώρα εἶναι, γρατὰ δὲ
 δούλη κατὰ γῆς ἐλεεινῶς κυλύεται, τὴν δύστηνον κεφαλὴν τῆς
 ἀσχημίζουσα. Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! γέρων μὲν εἶμαι, ἀλλὰ
 πρὶν εἰς αἰσχρὰν τινα τύχην περιπέσω ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω.
 Ἐγέρθητι, ταλαίπωρε, σήκωσε τὴν πλαγίαν πλευράν σου, τὴν
 χιονόμαλλον κεφαλὴν σου.

ΕΚ. Ἄχ' ἄφες με ἤσυχον. Ποῖος εἶσαι λοιπὸν καὶ δέν μ'
 ἀφίνεις κατὰ γῆς νὰ κείμαι; Ὅστις δήποτε καὶ ἂν εἶσαι, τί
 με τάρσσεις εἰς τόσῃν λύπῃν εὕρισκομένην;

ΤΑΛΘ. Εἶμαι ὁ Ταλθύβιος, ὁ τῶν Ἑλλήνων κῆρυξ· μ' ἀ-
 πέστειλε δ' ἐνταῦθα ὁ Ἀγαμέμνων, ὧ γύναι.

ΕΚ. Ἦλθες ἄρα γε νὰ μ' ἀναγγεῖλῃς ὅτι καὶ ἐμὲ ἀπεφά-
 σισαν οἱ Ἕλληνες νὰ μὲ σφάζουν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλ-
 λέως; Ἄν εἶναι εὖτως, καλῶς ἦλθες· ἄς σπεύσωμεν, ἄς ὑπά-
 γωμεν. Ὀδήγησέ με, γέρον.

ΤΑΛΘ. Ἦλθον ἐδῶ νὰ σοι εἶπω ὅπως θάψῃς τὴν ἀποθα-
 ναύσαν κόρην σου. Μ' ἀπέστειλαν δὲ οἱ δύο Ἀτρεΐδαι καὶ ὁ
 λαὸς τῶν Ἑλλήνων.

ΕΚ. Ἀλλοίμονον! τί λέγεις; Δέν μοι ἀνήγγειλας λοιπὸν
 ὅτι θ' ἀποθάνω καὶ ἐγώ, ἀλλὰ συμφορὰς μοὶ ἀναγγέλλεις;
 Ἄχ! ἀπέθανες, κόρη μου, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός σου
 ἀρπασθεῖσα. Ἄτεκνος ἔμεινα τώρα! Τί δυστυχῆς ὅπου εἶμαι!
 Καὶ πῶς ἄρα γε τὴν ἐφονεύσατε; Τὴν ἐσεβάσθητε τοῦλάχισ-
 στον; Ἡ ὡς ἐχθρὰν, ὧ γέρον, τὴν ἐφονεύσατε; Εἶπέ τα, ὧ
 γέρον, ἂν καὶ πολὺ θὰ με λυπήσῃς.

ΤΑΘ. Ἄ! γύναι, δύο φορές μὲ ἀναγκάζεις διὰ τὴν κόρην
 σου νὰ κλαύσω· διότι τώρα διηγούμενος τὰ πάθη τῆς, ὅταν
 ἐπὶ τοῦ τάφου ἐσφάγη, πικρῶς ἐγώ θὰ κλαύσω. Ὅλος ὁ ὄχλος
 τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ ἦτο παρών, ὅταν ἡ κόρη σου ἐμελλε
 νὰ σφαγῆ. Λαβὼν δὲ τὴν Πολυξένην ἐκ τῆς χειρὸς ὁ υἱὸς τοῦ
 Ἀχιλλέως τὴν ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ προχώματος· ἐγὼ δὲ ἤμην
 πλυσίον αὐτοῦ. Ὅλοι δὲ οἱ ἐπίλεκτοι τῶν Ἑλλήνων νεανίων
 τὸν ἠκολούθουν, προωρισμένοι νὰ κρατήσωσι καὶ τὸ μικρότερον
 τῆς θυγατρὸς σου σκίρτημα. Λαβὼν δὲ εἰς τὰς χεῖράς του ὁ
 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως ὀλόχρυσον ποτήριον τὸ ὕψωσε διὰ νὰ κά-
 μῃ σπονδὰς εἰς τὸν πατέρα του. Μὲ διέταξε τότε αὐτὸς σιγὴν
 εἰς τῶν Ἑλλήνων τὸ στράτευμα νὰ ἐπιβάλω. Ἀναστὰς δὲ
 ἐγὼ ἐν μέσῳ αὐτῶν εἶπα: Σιωπήσατε Ἕλληνες! σιώπησον
 λαέ. Καὶ εὐθὺς νηνεμία παντοῦ ἐβασίλευσεν. Τότε δὲ εἶπεν
 αὐτός: Πάτερ μου, υἱὲ τοῦ Πηλέως, δέξαι τὰς ἐξιλεωτικὰς
 ταύτας σπονδὰς μου, τὰς εἰς τοὺς νεκροὺς φερομένας. Ἐλθέ
 νὰ πῆς μαῦρον αἶμα ἀγνῆς νεάνιδος, τὸ ὅποιον σοῦ χαρίζει ὁ
 στρατὸς καὶ ἐγώ. Ἦλωσ' ἔσο εἰς ἡμᾶς, λύσαι τὰς πρῶμνας
 καὶ τὰ σχοινία τῶν πλοίων καὶ ἐπίτρεψον εἰς ἡμᾶς, αἰσίας

ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ Ἰλίου τυχόντας, αἰσίως εἰς τὴν πατρίδα
 ἡμῶν νὰ ἐπιστρέψωμεν. Τοιαῦτα εἶπεν οὗτος, ἐν ᾧ ὅλος ὁ
 στρατὸς ἐπευφῆμει τοὺς λόγους του. Ἐξέβαλε τότε ἐκ τῆς
 Θήκης ὀλόχρυσον ξίφος καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς ἐπιλέκτους τῶν
 Ἑλλήνων στρατιωτῶν νὰ λάβωσι τὴν παρθένον. Αὐτὴ δὲ τότε
 εἶπε τὰ ἑξῆς·
 αἰ Ἕλληνες, καταστροφεῖς τῆς πατρίδος μου,
 θέλουσα θ' ἀποθάνω καὶ διὰ τοῦτο ἄς μὴ ἐγγίσῃ τὸ σῶμά
 μου κάνεις. Εὐθαρσῶς τὸν λαιμόν μου εἰς τὴν μάχαιραν θὰ
 παραχωρήσω. Ἄλλα καθὼς ἐγὼ ἐλευθέρα θ' ἀποθάνω, ἐλευ-
 θέραν, πρὸς θεῶν, ἄφετέ με καὶ ἔπειτα φονεύσατέ με. Ἐν ᾧ
 ἤμην βασιλεῖς, αἰσχύνομαι δούλη νὰ εἶμαι μεταξὺ τῶν νεκρῶν.
 Καὶ πάλιν οἱ λαοὶ ἐπευφῆμυσαν, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων
 θέεσασσε τοὺς νεανίας ἐλευθέραν τὴν παρθένον ν' ἀφήσωσιν.
 Ἀφ' οὗ δὲ τὴν διαταγὴν ἤκουσε τοῦ δεσπότη, διέρρηξε τότε
 τοὺς πέπλους αὐτῆς ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἔδει-
 ξε δὲ τοὺς μαστοὺς καὶ τὰ χιονώδη στῆθη της, ἀγάλματος
 διαύγειαν ἔχοντα, καὶ κλίνας τὸ γόνυ πρὸς τὴν γῆν τὸν ἑξῆς
 πικρὸν καὶ παθητικώτατον εἶπε λόγον·
 αἰ Ἰδοῦ, νεανία, τὰ
 στῆθη μου, κύπα ἂν θέλῃς ἂν ὁμως τὸν τράχηλόν μου ἐπι-
 θυμῆς νὰ πληγώσῃς, ἰδοῦ προθύμως καὶ αὐτὸν σοὶ τὸν παρα-
 χωρῶ. Θέλων δ' αὐτὸς καὶ μὴ θέλων οἰκτρῶς ἀγωνιῶν εἰς
 τοὺς δισταγμοὺς του, κόπτει μὲ τὸν σιδήρον τὸν δρόμον τῆς
 ἀναπνοῆς, ἐν ᾧ κρονοὶ αἱμάτων ἀνεπήδησαν ἐξαίφνης. Ἄλλ'
 αὐτὴ καὶ ἀποθνήσκουσα μεγάλως ἐφρῶντιζεν ὅπως εὐσχημόνως
 πέσῃ νεκρὰ κατὰ γῆς, κρύπτουσα ὅσα ἔπρεπε νὰ κρύψῃ ἐκ
 τῆς ὄψεως τῶν ἀορένων. Ἄλλ' ἀφ' οὗ τὴν τελευταίαν ἄφησε
 πνοὴν της, θανασίμως σφαγεῖσα, ὅλοι τότε οἱ Ἕλληνες δια-
 φόρους ἐμοῦράσθησαν ἐργασίας. Ἄλλοι μὲν μετὰ φύλλων τὴν
 νεκρὰν ἐκάλυπτον, καὶ ἄλλοι πάλιν κορμούς πευκίλους φέρον-
 τες ἐκάλυπτον τὴν πυρὰν καὶ πᾶς ὁ στεκόμενος χωρὶς νὰ κά-
 μῃ τίποτε αὐτὰ παρὰ τοῦ ἐργαζομένου ἤκλυεν· αἰ τί ἴστασαι,
 κῆλιε, χωρὶς οὐδὲ πέπλον οὐδὲ κἀνὲν ἄλλο στόλισμα διὰ τὴν
 νεκρὰν νὰ φέρῃς; Δὲν θὰ προσφέρῃς καὶ σὺ τίποτε διὰ τὴν

εὐθαρσῆ ταύτην καὶ γενναίαν ψυχὴν; Τοιαῦτα περὶ τῆς θυγα-
 τρός σου διηγούμενος, Ἐκάβη, ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς σὲ θεωρῶ ὡς τὴν
 δυστυχέστεραν τῶν γυναικῶν, σὲ μακαρίζω, ἀφ' ἑτέρου, διὰ
 τὴν εὐτεκνίαν σου.

ΧΟΡ. Δεινὴ συμφορὰ εἰς τοὺς Πριαμίδας καὶ εἰς τὴν πα-
 τρίδα ἐπέσκηψε, συμφορὰ ἐκ θεῶν προσελθοῦσα.

ΒΚ. Ἄχ! κόρη μου, εἰς ποῖον κακὸν νὰ ἐπιβλέψω, ἀφ' οὗ
 τόσα πολλὰ μὲ κατέκλυσαν; ἂν ἐν τι ἐγγίσω, τὸ ἄλλο δὲν
 μ' ἀφίνει, εἰς τὴν μίαν λύπην νέα προστίθεται, τὸ πρῶτον
 κακὸν διαδέχεται ἄλλο. Τὴν φοικώδη συμφορὰν μου ποτὲ ἐκ-
 τοῦ νοός μου νὰ ἐξαλείψω δὲν δύναμαι καὶ τὸν ἕνα στενα-
 γμὸν μου διαδέχεται ὁ ἄλλος. Ἄλλα καὶ πάλιν ἡ γενναϊότης
 σου κατευναζεῖ ὀλίγον τὴν λύπην μου. Παράδοξον δὲν εἶναι
 ὅταν κητάξῃς γῆ, τοῦ θεοῦ τὴν βοήθειαν λαμβάνουσα, κα-
 λοὺς στάχνας ἐπιφέρει, ἐν ᾧ ἡ καλὴ γῆ, στερηθεῖσα τῆς
 ἀπαιτουμένης καλλιέργειας, κακοῦ; δίδει καρπούς; Ἄλλ' εἰς
 τοὺς ἀνθρώπους ὁ μὲν πονηρὸς εἶναι πάντοτε τοιοῦτος, ὁ δὲ
 ἀγαθὸς, καὶ ἂν μυρία συμφοραὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἐπι-
 σκήψωσι, πάντοτε εἶναι ἀγαθός. Ἡ καταγωγὴ λοιπὸν ἐπηρεάζει
 τὸν ἄνθρωπον ἢ ἡ ἀνατροφή; Ἄλλ' ἡ καλὴ ἀνατροφή τὸ ἀ-
 γαθὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον διδάσκει. Ἄν δὲ τις καλῶς τοῦτο
 μάθῃ, δύναται τότε νὰ διακρίνῃ τὸ αἰσχρὸν, ὑπὸ τοῦ κήρους
 τοῦ καλοῦ ὀδηγούμενος. Ἄλλ' εἰς μάτην εἰς αὐτὰ ἀπεπλανή-
 θην. — Λοιπὸν, Ταλθύβιε, ὕπαγε εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ εἶπε
 εἰς αὐτοὺς κάνεις τῇ κόρῃ μου νὰ μὴ ἐγγίσῃ, ἀλλὰ μακρὰν
 αὐτῆς ν' ἀπομακρύνωσι τὸ πλῆθος· εἰς τὸ ἀναρίθμητον στρα-
 τευμα ὁ ὄχλος εἶναι ἀκόλαστος, οἱ ναῦται εἶναι ἀναρχοὶ καὶ
 ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν εἶναι ἀνωτέρη· καὶ αὐτοῦ τοῦ πυρός, κακὸς
 δὲ εἶναι ὁ μὴ πράττων κακόν. Σὺ δὲ, πιστὴ μου ὑπερέτρια
 λάβε αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον, γέμισέ το ἀπὸ θαλάσσιον ὕδωρ ὅπως
 μὲ τὸ τελευταῖον αὐτὸ λουτρὸν λούσω τὴν κόρῃν μου, ἥτις
 νύμφη ἔγινε χωρὶς νυμφίου καὶ παρθένος χωρὶς παρθενίας. Καὶ
 ὅσων μὲν πραγμάτων εἶναι ἀξία, δὲν θέλω κατορθώσαι νὰ

τά κάμω. Ἄλλ' ἐξ ὅσων ἔχω, οὐδέν κατὰ μέρος θ' ἀφήσω. Ἄλλὰ θὰ συναθροίσω, πρὸς στολισμὸν τοῦ τάφου τῆς κόρης μου, ὅσα στολίδια αἱ τὰς σκηνὰς ταύτας κατοικοῦσαι αἰχμαλώτιδες ἔχουσιν, ὅσα ἠδυνήθησαν νὰ κλέψωσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων οἰκῶν των καὶ νὰ φυλάξωσιν ἐκ τῆς ἀπληστίας τῶν κυρίων των. ὦ οἴκε, ὦ πλούσια δωμάτια, ὦ πανόλθιε καὶ εὐτεκνότατε Πρίαμε, ἡ γηραιά ἐγὼ μήτηρ τῶν τέκνων, εἰς τὸ μηδὲν κατηντήσαμεν, οἰκτρῶς κατεστράφημεν, στερηθέντες τῆς προτέρας ὑπερηφανείας μας. Καὶ ἔπειτα ὑπερηφανευόμεθα, ἄλλος μὲν διὰ τὸν πλούσιον οἶκόν του καὶ ἄλλος πάλιν διότι μεταξὺ τῶν πολιτῶν ὠνομάζετο τίμιος· ἀλλ' ὅλα ταῦτα εἶναι μηδέν. Μάταιαι εἶναι αἱ σκέψεις, ματαία ἡ ἀγερωχία, μάταιοι οἱ ὑπερήφανοι λόγοι. Ἐκεῖνος εἶναι εὐτυχῆς τὸν ὅποιον οὐδὲν κακὸν ταραττεῖ.

ΧΟΡ. ὦ! συμφορὰ ἦτον ἐκείνη, ὄλεθρος ἦτο καταστρεπτικὸς δι' ἐμέ, ὅταν κατὰ πρῶτον ὁ Ἀλέξανδρος ἐλάτας ἔκοπεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἰδῆς διὰ νὰ πλεύσῃ τὰ κυματώδη πελάγη καὶ εἰς τὴν κλίνην τῆς Ἑλένης μεταβῆ, τῆς Ἑλένης τὴν ὁποίαν ὁ χρυσοφαέστερος ἥλιος περιαιυγάζει. Σκληροὶ μοὶ ἐπεβλήθησαν ἀγῶνες καὶ τῶν ἀγῶνων ἀνωτέρα ἢ ἀνάγκη σκληρῶς μὲ καταπιέζει. Ἄλλ' ἡ ἰδική μας ἀνοησία ἀφ' ἐνός καὶ ἡ τῶν ἄλλων συμφορὰ τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν εἰς τὴν γῆν τοῦ Σιδόντος ἔσπειρεν. Ἡ δὲ φιλονεικία τριῶν θεῶν, τὴν ὁποίαν ἐδίκασεν ὁ βοσκὸς, λόγγας ζένας καὶ φόνους καὶ αἵματα καὶ βλάβην εἰς τὴν πατρίδα μου ἔφερεν. Στενάζει ὅμως πικρῶς περὶ τὸν καλλίρρουν Εὐρώταν πολυδάκρυτος Λακεδαιμονία κόρη εἰς τὸν οἶκόν της καθημένη, τὰ ἀποθανόντα τέκνα της θρηνοῦσα καὶ μὲ τοὺς καταϊματωμένους ὄνυχάς της τὴν χιονόμαλλον κεφαλὴν καὶ τὰς παρειάς της καταξοσχίζουσα.

ΘΕΡ. Γυναῖκες, ποῦ εἶναι ἡ παναθλία Ἐκάβη, αἱ συμφοραὶ τῆς ὁποίας οὐδ' εἰς ἄνδρα, οὐδ' εἰς γυναῖκα ἐπῆλθον ποτέ; Τοιοῦτον στέφανον οὐδεὶς βεβαίως τὸν φθονεῖ.

ΧΟΡ. Τί ἔχεις ταλαίπωρε, καὶ τὴσον ἀπαισίως φωνάζεις; Ἄ! ποτὲ δὲν κοιμῶνται οἱ θρηνώδεις οὔτοι κρωγμοὶ σου.

ΘΕΡ. Εἰς τὴν Ἐκάβην φέρω ταύτην τὴν συμφορὰν. Ἄλλ' ὅταν περὶ δυστυχίας πρόκειται, τίς ἐκ τῶν ἀνθρώπων νὰ εὐφημήσῃ δύναται;

ΧΟΡ. Ἴδου αὕτη ἐκ τῶν οἰκῶν περᾶ, ἐγκαίρως ἐρχομένη τοὺς λόγους σου ν' ἀκούσῃ.

ΘΕΡ. Παναθλία (ἀλλὰ κατὰ μεγαλείτερον πρέπει νὰ σὲ ὀνομάσω) παναθλία δέσποινα, ἀπεθανες πλέον, ἂν καὶ βλέπῃς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, χωρὶς παίδων, χωρὶς πατρίδος, χωρὶς συζύγου κατεστράφης.

ΕΚ. Ἄλλ' οὐδὲν νέον μοὶ λέγεις· γνωσταὶ εἶναι αἱ συμφοραὶ μου αὗται. Ἀλλὰ πρὸς τί μοὶ φέρεσις ἐδῶ τὸν νεκρὸν αὐτὸν τῆς Πολυζένης, ἐν ᾧ εἰς τὸν τάφον αὐτῆς προθύμως ὄλοι οἱ Ἕλληνες ἠγάσθησαν;

ΘΕΡ. Ἡ δυστυχῆς τίποτε δὲν γνωρίζει· θρηνεῖ τὴν Πολυζένην της καὶ ἀπὸ τὰς νέας συμφορὰς οὔτε ἰδέαν ἔχει.

ΕΚ. Ἀλλοίμονον· μήπως φέρεις λοιπὸν τὴν προφητικὴν τῆς Κασσάνδρας κεφαλὴν;

ΘΕΡ. Τὴν ζῶσαν λοιπὸν θρηνεῖς καὶ διὰ τὸν ἀποθανόντα οὔτε δάκρυ δὲν χύνεις; Ἀλλὰ παρατήρησε καλῶς τὸ γυμνόσαρκον σῶμα τοῦ νεκροῦ, νὰ ἴδῃς ἐν ἀνέλπιστον θαῦμα.

ΕΚ. Ἄχ· εἶναι ὁ υἱός μου, ὁ Πολύδωρος, αὐτὸς, καὶ αὐτὸς τὸν ὅποιον ὁ σύζυγός μου εἰς Θράκην ἀπέστειλε διὰ νὰ τὸν σώσῃ. Ἄχ· τελειόνω . . . ἀποθνήσκω . . . δὲν θὰ ζήσω πλέον. ὦ τέκνον, τέκνον, ὦ· διὰ σὲ νέους θρήνους θ' ἀρχίσω. Ἄ· δαῖμον, δαῖμον νέας συμφορὰς μοὶ ἀπέστειλας.

ΘΕΡ. Ἐνόησας λοιπὸν, ταλαίπωρε, τὴν συμφορὰν τοῦ υἱοῦ σου;

ΕΚ. Ἄχ· δεινὰ ἀπίστευτα, ἀπίστευτα, νέα, νέα πάθη οἱ ὀφθαλμοὶ μου βλέπουν. Ἡμέρα δὲν θὰ παρέλθῃ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀστένακτος, ἀδάκρυτος θὰ ἡσυχάσω.

ΧΟΡ. Φοβερά, φοβερά δεινὰ, ταλαίπωρε, πάσχομεν.

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον μητρός δυστυχούς, με πῶς ἐξέπνευσας θάνατον, ποῖα βολή θανατηφόρος σ' ἐπλήγωσε; ποῖος, ποῖος φονεὺς, αἰσχρὸς δολοφόνος σ' ἐφόνευσεν;

ΘΕΡ. Ἄγνοῶ τὸν φονέα εἰς τῆς θαλάσσης τὴν παραλίαν τὸν εὐρον.

ΕΚ. Τὰ κύματα τῆς ἄμμου τὸν ἐξέβρασαν ἢ ὕδρου φονικὸν νεκρὸν τὸν ἔστρωσε κατὰ γῆς;

ΘΕΡ. Τῆς θαλάσσης τὰ κύματα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τὸν ἔφεραν.

ΕΚ. ὦμοι, αἰαῖ, ἐνόησα τὸ ὄνειρον τῆς νυκτός· ἄ! φάσμα μελανόπτερον δὲν με ἠπάτησας. ὦ τέκνον, τέκνον σὲ εἶδα τὴν νύκτα, τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην νύκτα ὅτι δὲν ἔζης πλέον, ὅτι δὲν σ' ἐφώτιζε πλέον τοῦ ἡλίου τὸ φῶς.

ΧΟΡ. Ποῖος λοιπὸν τὸν ἐφόνευσε; Δύναται νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κάμμία ὄνειρομάντις.

ΕΚ. Ἄ! φονεὺς εἶναι ὁ ξένος, ὁ πανάθλιος ξένος, ὁ φρικτὸς ἰππότης. Ἐκεῖ ὁ γέρον ἄνδρας μου τὸν ἀπέστειλεν.

ΧΟΡ. Ἀλλὰ τί λέγεις; Ἄ! φρικτῶ δια τὸν χρυσὸν λοιπὸν τὸν ἐφόνευσεν.

ΕΚ. Στυγερά, ἀκατονόμαστα, ἀνέλπιστα, ἀσεβῆ, ἀνυπόφορα ἐγκλήματα. Ἄ! δικαιοσύνη, πρόφθασε, πρόφθασε νὰ ἐκδικηθῆς τὸν ξένον. Κατηραμένος νὰ εἶσαι, ὦ ξένε. Ἄ! πῶς ἐτόλμησας τὸ δέρμα του τὸ ἀπαλὸν νὰ σπαράξῃς, ὦ! με τὸν σίδηρον τὸν κρουρόν, με τὸ αἱματωμένον ξίφος κατεκοιμάτισες τὰ μέλη τοῦ παιδιοῦ μου, χωρὶς διόλου, ἀσπλαγχνε! νὰ τὸ λυπηθῆς.

ΧΟΡ. Ταλαίπωρε! σκληρὰ μαῖρα σὲ κατατρέχει! δυστυχέστερα εἶσαι τῶν γυναικῶν ὄλων. Ἀλλὰ σιωπήσωμεν, ὦ φίλοι, ἰδοὺ ἔρχεται ὁ Ἀγαμέμνων.

ΑΓΑΜ. Ἐκάβη, πρὸς τί βραδύνεις νὰ ἔλθῃς, ὅπως θάψῃς τὴν κόρην σου, ἀφ' οὗ δια τοῦ Ταλθύθιου εἰδοποίησας ὡς κἀνείς ἐκ τῶν Ἑλλάνων τὴν κόρην σου νὰ μὴ ἐγγίσῃ; Ἡμεῖς λοιπὸν τὴν ἀφήσωμεν· κἀνείς δὲν τὴν ἤγγισεν· ἀλλὰ σὺ κἀ-

θησαι ἀργῆ καὶ με κάμεις καὶ ἀπορῶ. Ἦλθα λοιπὸν νὰ σὲ μνηύσω· ἐκεῖ τὰ πάντα καλῶς εἶναι προητοιμασμένα, ἂν τοιαῦτα πράγματα εἶναι καλά. — Ἀλλὰ ποῖος νεκρὸς ἐκ τῶν Τρώων εἶναι ἐξηπλωμένος. Βέβαια δὲν εἶναι Ἕλλην; τὸ ἐνοῶ ἀπὸ τοὺς πέπλους τοὺς περικαλύπτοντας τὸ σῶμά του.

ΕΚ. (καθ' ἑαυτήν). Ἄχ! εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ὀμιλῶ· ταλαίπωρε Ἐκάβη, τί νὰ πράξω; νὰ προσπέσω εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ἀγαμέμνονος ἢ σιωπῶσα νὰ ὑποφέρω τὰ δεινά μου;

ΑΓΑΜ. Πρὸς τί στρέψασα τὸ πρόσωπόν σου ὀπίσω ὀδύρεσαι καὶ δὲν μοι λέγεις τί συνέβη; Ποῖος λοιπὸν εἶναι αὐτός;

ΕΚ. (καθ' ἑαυτήν). Ἄλλ' ἂν δούλην καὶ ἐχθρὰν του με θεωρήσῃ καὶ μακρὰν με ἀπαθήσῃ, τότε, ἐλθέου πάλιν πρέπει νὰ λυπηθῶ;

ΑΓΑΜ. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι προφήτης· δὲν δύναμαι χωρὶς νὰ ὀμιλήσω τὰ συμβαίνοντα νὰ ὀμιλήσω, νὰ σοὶ εἶπω τὸ τί πρέπει νὰ κάμῃς.

ΕΚ. Ἐχθρὸν ἄρα γε νὰ τὸν θεωρήσω ἢ ὄχι; Ἐβνους ἄρα γε θὰ φανῆς εἰς ἐμέ;

ΑΓΑΜ. Ἄν θέλῃς νὰ μάθω τὰ συμβαίνοντα, καλῶς ἂν ὄχι, καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν θέλω ν' ἀκούσω.

ΕΚ. Ἀλλὰ χωρὶς αὐτοῦ δὲν θέλω δυνῆθαι τὰ τέκνα μου νὰ ἐκδικήσω. Ἄ! πρὸς τί διστάζω; Πρέπει, πρέπει νὰ τολμήσω, εἴτε ἐπιτύχω, εἴτε δὲν ἐπιτύχω. Ἀγαμέμνον, σὲ ἰκετεύω, ναι, ἄπτομαι τῶν γονάτων σου, τὴν γενειάδα σου ἐγγίζω καὶ τὴν εὐδαίμονα δεξιάν σου.

ΑΓΑΜ. Τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ; Ἐπιθυμεῖς τὴν ἐλευθερίαν σου; Αὐτὸ εἶναι εὐκόλον.

ΕΚ. Ἄ! ὄχι· ἄς τιμωρήσω τοὺς ἀχρεῖους, τοὺς κακούργους ἄς ἐκδικηθῶ καὶ δούλη ἄς εἶμαι εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

ΑΓΑΜ. Πρὸς τί λοιπὸν προσκαλεῖς ἡμᾶς εἰς βοήθειαν;

ΕΚ. Δὲν εἶναι οὕτω, καθὼς σὺ νομίζεις, βασιλεῦ. Βλέπεις αὐτὸν τὸν νεκρὸν, διὰ τὸν ὁποῖον χσιμάρρους ἐγὼ χύνω δακρῶν;

ΑΓ. Ναι, τὸν βλέπω· ἀλλὰ τί συνέβη δὲν γνωρίζω.

ΕΚ. Ἐγὼ τὸν ἐγέννησα, ἐγὼ εἰς τοὺς κόλπους μου τὸν ἀνέθρεψα.

ΑΓ. Εἶναι λοιπὸν, ταλαίπωρε, κἀνὲν ἐκ τῶν τέκνων σου.

ΕΚ. Δὲν εἶναι ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Πριάμου ὅσα ἐν τῷ Ἰλίου ἀπέθανον.

ΑΓ. Παρ' ἐκεῖνα λοιπὸν καὶ ἄλλα ἔχεις τέκνα;

ΕΚ. Ναι, ἀλλ' εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἀνωφελές δι' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον βλέπεις ἔμπροσθέν σου.

ΑΓ. Ποῦ δ' εὐρίσκειται οὗτος ὅταν ἡ Τροία κατεστράφη;

ΕΚ. Εἰς ἄλλον τόπον τὸν ἀπέστειλεν ὁ σύζυγός μου, φοβούμενος μήπως καὶ αὐτὸς ἀποθάνῃ.

ΑΓ. Εἰς ποῖον τόπον τὸν ἐχώρισεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους παῖδάς του;

ΕΚ. Εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν γῆν ὅπου εὐρέθη νεκρός.

ΑΓ. Εἰς τὸν Πολυμήστορα λοιπὸν τῆς χώρας ταύτης τὸν βασιλέα ἐνεπιστεύθη αὐτόν;

ΕΚ. Ἐδῶ ἐστάλη ὁ υἱός μου, φύλαξ τοῦ ὀλεθρίου χρυσοῦ.

ΑΓ. Ποῖος λοιπὸν τὸν ἐφόνευσε; μὲ ποῖον ἐξέπνευσε θάνατον;

ΕΚ. Ἀπὸ ποῖου ἄλλου ἐμελλέ νὰ φονευθῇ, παρ' ἀπ' αὐτὸν τὸν κακούργον, τὸν Θράκιον ξένον;

ΑΓ. Ἄ! τὸν ἄθλιον! διὰ τὸν χρυσὸν λοιπὸν τοιοῦτον ἔγκλημα κατηργάσθη;

ΕΚ. Βεβαίως, ἀφ' οὗ εἶδες τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας.

ΑΓ. Ποῦ δὲ τὸν εὗρες ἢ ποῖος σοὶ τὸν ἔφερε;

ΕΚ. Αὐτὴ, ἡ ὁποία τὸν εὗρεν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς θαλάσσης.

ΑΓ. Αὐτὸν ἐζήτηε ἢ δι' ἄλλην ἐργασίαν ὑπῆγεν ἐκεῖ;

ΕΚ. Ἦλθε νὰ λάβῃ θαλάσσιον ὕδωρ, διὰ νὰ λουσθῇ ἡ Πολυξένη.

ΑΓ. Ὡς φαίνεται λοιπὸν, ἀφ' οὗ τὸν ἐφόνευσε, τὸν ἔφριψεν ἐξω ὁ ξένος.

ΕΚ. Ἄχ! τὸν εὗρομεν ὀλοκλήρως θαλασσοπλάνητον, καταξοχισμένον τὸ σῶμά του ἔχοντα.

ΑΓ. Ταλαίπωρε, πόσα δεινὰ σ' ἐβασάνισαν;

ΕΚ. Ἀπέθανα, Ἀγάμεμνον, ἀπὸ τὰς συμφορὰς μου.

ΑΓ. Ἀλλοίμονον! ὑπάρχει ἄλλη δυστυχεστέρα γυνή;

ΕΚ. Ἄ! θὰ ἦτον ὑποφερτόν, ἂν μόνῃ ἡ τύχη μὲ κατέπρεχεν. Ἄλλ' ἄκουσον διὰ ποίαν αἰτίαν σὲ ἱκετεύω καὶ πίπτω

εἰς τὰ γόνατά σου. Ἄν νομίζης ὅτι δικαίως πάσχω τόσας φρικώδεις συμφορὰς, μεθ' ὑπομονῆς τότε θὰ τὰς ὑποφέρω ἂν

ὁμως ὄχι, γίνου τότε τιμωρός τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοῦ κακούργου, ὅστις χωρὶς νὰ σεβασθῇ οὔτε τοὺς ὑπὸ τὴν γῆν θεοὺς οὔτε

τοὺς ἐν οὐρανῷ φοβερὸν ἔγκλημα κατηργάσθη. Αὐτὸς πολλὰ

μετ' ἐμοῦ συνέφαγε ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ καὶ εἰς τὴν σειράν τῶν πρώτων φίλων μου κατεταγμένος ἦτο. Καὶ ἀφ' οὗ ἀπή-

λαυσεν ὅσα ἤθελεν, ἀναλαβὼν τὴν ἐπὶ τοῦ Πολυδώρου ἐπαγρύπνησιν, τὸν ἐφόνευσε, χωρὶς οὐδὲ κἀν τάφου νὰ τὸν ἀξιώσῃ,

ἐν ᾧ πολὺ καλῶς ἠδύνατο νὰ τὸ κάμῃ, ἀλλὰ τὸν ἄφησεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὁ τλήμων νὰ πλανᾶται.

Ἡμεῖς μὲν ἴσως ὡς δούλοι ἐσμέν ἀσθελεῖς. Ἄλλ' οἱ θεοὶ εἰσὶν ἰσχυροὶ καθὼς πανίσχυρος εἶναι καὶ ὁ νόμος ὁ βασιλευσάν ἐπ' αὐτῶν. Διὰ μόνου

τοῦ νόμου τοὺς θεοὺς ἀναγνωρίζομεν καὶ ἐν τῷ βίῳ ἀπὸ τοῦ ἀδίκου τὸν δίκαιον διακρίνομεν. Ὁ νόμος αὐτός, ὁ παρὰ σοῦ

βοήθειαν ζητῶν, ἂν κατεργασθῇ καὶ δὲν τιμωρηθῶσιν οἱ τοὺς ξένους φονεύοντες, οἱ τὰ ἱερά τῶν θεῶν παραβιάζοντες καὶ

καταφρονοῦντες, ὦ! τότε πλέον ἰσότης ἐν τῷ κόσμῳ δὲν βασιλεύει.

Αἰσχρὰ λοιπὸν ταῦτα θεωρήσας ὑπερασπίσθητι ἐμὲ, λάβε δι' ἡμᾶς συμπάθειαν. Καὶ καθὼς ὁ ζωγράφος, εἰς ἀπό-

σπασίν τινα φεύγων, παρατηρεῖ τὸ καλλιτέχνημά του, τοιοῦτοτρόπως καὶ σὺ ἄκουσον τὰς συμφορὰς μου, σκέψου ἐπὶ

αὐτῶν. Βασίλισσα ἤμην ποτε, καὶ ὁμως εἶμαι δούλη, καλλιπαῖς ἤμην μήτηρ καὶ τώρα εἶμαι γραῖα χωρὶς τέκνου, χωρὶς

πατρίδος, ἐγκαταλελειμμένη, ἐρημωμένη, δυστυχεστέρα ὅλων τῶν θνητῶν. Ἀλλὰ φεύγεις λοιπὸν; Ἄ! εἶμαι παναθλία τί-

ποτε νομίζω ὅτι δὲν θὰ κατορθώσω. Δύστηνοι θνητοί· πρὸς τί ὅλα τὰ ἄλλα μετὰ ζήλου μανθίνομεν, τὴν δὲ πειθῶν, τὴν βασίλισσαν τῶν ἀνθρώπων, ἀκαλλιέργητον ἀφίνομεν; Πρὸς τί καὶ ταύτην ἀντὶ πάσης θυσίας δὲν σπουδάζομεν διὰ τὴν ἀπολαμβάνωμεν ὅσα ἡ ψυχὴ μας ἐπιθυμεῖ; Ἄ! δὲν ὑπάρχει εὐτυχίας ἐλπίς! Προβλέπω τὴν καταστροφὴν μου, τὰν παρατάσιν τῶν συμφορῶν μου. Τὰ τέκνα ὅλα ἀπέθανον, αἰσχρὰ δ' αἰχμάλωτος ἐγὼ παρασύρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐκ δὲ τῶν ἐρείπιων τῆς γλυκυτάτης πατρίδος μου τὸν καπνὸν ἀναθρώσκοντα βλέπω. Καὶ ἴσως μὲν πάλιν θὰ ματαιολογήσω, τὴν Ἄφροδίτην εἰς βοήθειάν μου προκαλοῦσα· καὶ ὅμως θὰ ὁμιλήσω. Πλησίον σου ἐν τῇ κλίνῃ ἡ ἰδική μου κοιμάται παρθένος, τὴν ὁποῖαν οἱ Τρῶες ὀνομάζουσι Κασσάνδραν. Διὰ τὰς νύκτας τοῦ ὕμεναίου, διὰ τὰ γλυκὰ φιλήματα τὰ ὁποῖα βασιλεῦ, ἐν τῇ κλίνῃ λαμβάνεις, τίνα χάριν θὰ λάβῃ ἡ κόρη μου καὶ παρ' αὐτῆς ἐγὼ; Ἄκουσέ με λοιπόν. Βλέπεις αὐτὸν τὸν νεκρὸν; Ἄν μᾶς βοηθησῃς, μάθε ὅτι θὰ εὐεργετήσῃς τὸν ἀδελφὸν τῆς συζύγου σου· ἐν ἀκόμῃ θὰ σοὶ εἶπω. Ἄχ! ἄς εἶχα φωνὴν καὶ εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὴν κόμην καὶ εἰς τοὺς πόδας ἢ τὰς τέχνας τοῦ Δαιδάλου ἢ ἄλλου τινος θεοῦ ἄς εἶχα, ἅπαξ δι' ὅλων τούτων νὰ σὲ ἱκετεύσω καὶ κλαίουσα παντοίους λόγους συγκινητικούς νὰ λέγω! ὦ δέσποτα, ὦ μέγιστον φῶς τῶν Ἑλλήνων, πείσθητι, δός χεῖρα βοηθὸν εἰς μίαν πρεσβύτιδα ἧτις ἂν καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀλλ' ὅμως. . . Ὁ γεννητὸς ἀνὴρ τὴν δικαιοσύνην νὰ ὑπηρετῇ ὀφείλει καὶ σκληρῶς τοὺς κακοὺς νὰ τιμωρῇ.

ΧΟΡ. Εἶναι πολὺ φοβερὸν πῶς εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ πάντα συμπίπτουσι, καὶ νόμοι τινες σκληρὰν ἀνάγκην ἐπιβάλλουσιν ὥστε οἱ μὲν ἀσπονδῶτεροι ἐχθροὶ εἰς φίλους νὰ μεταβάλλωνται καὶ οἱ εἰλικρινέστεροι φίλοι τὸ μῖσος τέλος πάντων ἐφ' ἑαυτῶν νὰ ἐπισύρουν.

ΑΓ. Συμπαθῶ, Ἐκάβη, καὶ σὲ καὶ τὸν υἱὸν σου καὶ τὰς

τύχας σου, χεῖρα συμπαθείας ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ τείνω καὶ συγκινοῦμαι εἰς τὰς θερμὰς ἱκεσίας σου. Θέλω καὶ ἐνεκα τῶν θεῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐνεκα νὰ τιμωρῶ τὸν ξένον αὐτὸν κακοῦργον, ἂν δυνηθῶ διὰ τινος μέσου νὰ ἱκανοποιήσω τοὺς πόθους σου, χωρὶς ὅμως ἀφ' ἑτέρου νὰ φανῶ ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ ὅτι χάριν τοῦ πρὸς τὴν Κασσάνδραν ἔρωτός μου ἐφόνευσα τὸν βασιλέα τῆς χαρᾶς. Μερὶς τις ὑπάρχει ἐνταῦθα ἧτις νὰ μὲ ταραξῆ δύναται εἰς τὰ σχέδιά μου. Τὸν ἄνδρα αὐτὸν ἀγαπᾷ ὁ στρατὸς, ὡς σύμμαχόν του θεωρεῖ, ἐν ᾧ αὐτὸν ἐδῶ τὸν νεκρὸν ὡς ἐχθρὸν του νομίζει. Ἄν δ' εἰς ἐμὲ εἶναι φίλος, δι' αὐτὸ ὁ στρατὸς ἐξ ὀλοκλήρου ἀδιαφορεῖ. Σκέψου λοιπόν καλῶς. Μὲ βλέπεις ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σὲ βοηθήσω, καὶ μάλιστα πολὺ ταχέως· ἀλλὰ βραδύνω, διότι ἐπιθυμῶ νὰ διαφύγω τῶν Ἑλλήνων τὰς συκοφαντίας.

ΕΚ. Ἀλλοίμονον! κάνεις ἐκ τῶν θνητῶν δὲν εἶναι ἐλεύθερος. Ἡ τῶν χρημάτων θὰ εἶναι δούλος ἢ τῆς τύχης· καὶ τὰς θελήσεις του ἢ τῆς πόλεως τὸ πλῆθος θὰ ἐμποδίσῃ ἢ οἱ νόμοι ὥστε ποτε καθὼς θέλει δὲν ἐνεργεῖ. Ἄλλ' ἐπειδὴ φοβεῖσαι καὶ ἀνησυχεῖς διὰ τὸν ὄχλον, ἐγὼ θὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν φόβον τοῦτον. Γνώριζε μὲν ὅτι σκέπτομαι νὰ ἐκδικηθῶ τὸν στυγερὸν αὐτὸν φονέα, ἀλλὰ μὴ συνεργάζου μετ' ἐμοῦ. Ἄν δ' Ἕλληνες θορυβήσουν, ἂν τινὲς τὸν Θράκα τιμωροῦμενον θελήσωσι νὰ βοηθήσουν, ἐμποδίζέ τους τότε, χωρὶς ὅμως νὰ φαίνησαι ὅτι βοηθεῖς ἐμὲ. Τὰ πάντα ἐγὼ καλῶς θὰ ἐκτελέσω.

ΑΓ. Πῶς λοιπόν; τί μέλλεις νὰ κάμῃς; Εἴφος εἰς τὴν ἀπεσκελεθρωμένην χεῖρά σου θὰ λάβῃς καὶ θὰ φονεύσῃς τὸν βάρβαρον ἢ μὲ δηλητήριο ἢ μὲ κἀνὲν ἄλλο μέσον; Ποῖος θὰ σὲ βοηθήσῃ; Ποῖος φίλος θὰ συμπράξῃ εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν σου;

ΕΚ. Ὁ οἶκος οὗτος πολλὰς Τρῳάδας κρύπτει.

ΑΓ. Ἐννοεῖς τὰς αἰχμαλώτους, τῶν Ἑλλήνων τὰ λάφυρα;

ΕΚ. Μ' αὐτὰς τὸν φονέα θὰ τιμωρῶσω.

ΑΓ. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν αἱ γυναῖκες νὰ νικήσουν τοὺς ἄνδρας;

ΕΚ. Ἰσχύει πάντοτε τὸ πλῆθος καὶ μάλιστα ὅταν μὲ παγίδας καὶ τεχνάσματα βοηθῆται.

ΑΓ. Δὲν τὸ ἐλπίζω οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς γυναῖκες δίδω.

ΕΚ. Τί λοιπόν; Μήπως αἱ γυναῖκες δὲν ἤρπασαν τοῦ Αἰγύπτου τὰ τέκνα καὶ ἀπὸ ἄρρενα τὴν Αἴημον δὲν ἐγένευσαν; Ἄλλ' ἂν εἶναι ὅπως σὺ φρονεῖς. Ἄφες τώρα αὐτὰ καὶ στείλε ἀσφαλῶς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, διὰ μέσου τοῦ στρατοῦ. — Σὺ δὲ πλησιάσασα τὸν Θράκιον ξένον εἶπε εἰς αὐτόν: Σὲ προσκαλεῖ ἡ βασίλισσα τοῦ Ἰλίου Ἐκάβη· πρόκειται μᾶλλον περὶ σοῦ ἢ περὶ ἐκείνης· φέρε μαζὺ καὶ τὰ τέκνα σου, διότι καὶ ταῦτα πρέπει ν' ἀκούσῃς τοὺς λόγους τῆς. — Ἀνάβαλλε δὲ, Ἀγάμεμνον, τὴν ταφὴν τῆς νεοσφαγοῦς Πολυξένης, ὥστε οἱ δύο ἀδελφοὶ εἰς μίαν φλόγα κατακαῶσιν καὶ εἰς ἓνα τᾶρον κρυθῶσιν, διπλὴν εἰς τὴν μητέρα παρέχοντες λύπην.

ΑΓ. Ὡὰ ἐκπληρωθῶσιν αἱ θελήσεις σου, διότι ἂν ὁ στρατὸς ἐμελλε νὰ καταπλεύσῃ, ποτὲ βεβαίως δὲν θὰ σοὶ ἔκαμνον τὴν χάριν ταύτην· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ θεὸς δὲν στέλλει οὐριον ἄνεμον, ἀνάγκη νὰ ἡσυχάζωμεν, τὸν πλοῦν βλέποντες τῆς θαλάσσης. Εἰς ὅλους δὲ τοῦτο εἶναι κοινὸν καὶ εἰς τὸ ἄτομον καὶ εἰς τὴν πόλιν, ὥστε ὁ μὲν κακὸς νὰ πάσχη, νὰ εὐτυχῇ δὲ ὁ ἀγαθός.

ΧΟΡ. Φιλτάτη πατὴρ Ἰλιάς, ἀπόρθητος πλέον δὲν ὀνομάζουσαι πυκνὸν Ἑλλήνων νέφος σὲ περιέζωσε καὶ μὲ δόρυ τὴν πολιορκίαν σου ἐκτελεῖ. Αἱ στεφάναι τῶν πύργων κατεστράφησαν ἤδη, καπνὸς μελανὸς οἰκτρῶς σὲ ἀσχημίζει, καὶ οὐδέποτε πλέον, ταλαίπωρε, τὸ ἴδιον ἔδαφός σου θὰ πατήσω. Μεσονύκτιον ἦτο ὅταν ἡ πατὴρ κατεστράφη καὶ ἡ καταστροφὴ προέβαινε, ἐν ᾧ μετὰ τὸ δεῖπνον γλυκὺς ὕπνος ἐπεχύθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν. Ὅταν κατέπαυσαν αἱ μολπαι καὶ ἐτελείωσεν ἡ θυσία, ὁ σύζυγός μου ἐπὶ τῆς κλίνης ἔκειτο, παρὰ

τὸν τοῖχον κρεμάμενον ἔχων τὸ ὄπλον του, διότι πλέον οἱ Ἕλληνες ναῦται δὲν ἐξήρχοντο ἐκ τῶν πλοίων διὰ νὰ καταπλυμμήρῃσιν τὸ Ἰλίον. Ἐγὼ δὲ τὴν κόμην ἐρρύθμιζον καὶ μὲ στεφάνους ἐκόσμου, ἐνοπτριζομένη εἰς τὴν λείαν τοῦ κατόπτρου διαύγειαν καὶ ἐτοίμη νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην. Ταραχὴ τότε διηγέρθη ἐν τῇ πόλει. Τοιαύτη δὲ φωνὴ ἀντήχει ἐν ὅλῃ τῇ Τροίᾳ: ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ποτὲ λοιπόν, ποτὲ τοῦ Ἰλίου τὴν πόλιν θὰ κυριεύσῃτε ὅπως αἰσίως εἰς τὴν πατρίδα σας ἐπανέλθητε; Μονόπεπλος τότε ἀφίνω τὴν κλίνην, ὡς κόρη Δωρίς, πίπτω εἰς τὸ ἀγαλματῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ἱκετεύω ἀλλὰ νὰ τὴν κάμψω δὲν ἠδυνήθην ἢ ταλαίπωρος. Τὸν σύζυγόν μου ἀποθανόντα βλέπω, καὶ εἰς τὸ πέλαγος αἰχμάλωτος φέρομαι, ἀπομακρομένη βαθμηδὸν τῆς πατρίδος, ἀφ' ὅτου τὸ φέρον με πλοῖον ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ Ἰλίου, ἀπομακρύνον με ἐκ τῆς φιλτάτης πατρίδος μου. Μὲ κατέβαλαν αἱ λύπαι, δυστυχῆς κατέστην πλέον. Πικρῶς καταρῶμαι τὴν ἀδελφὴν τῶν Διοσκούρων Ἑλένην καὶ τὸν κακόπαριν Ἰδαῖον βοσκὸν τοῦ ὁποῦ ὁ παράνομος γάμος, ὁ κατ' ἐμπνευσιν δαίμονός τινος κακοποιῦ γενόμενος, οἰκτρῶς μὲ κατέστρεψεν ἐκ τῆς γενεθλίου γῆς ἐξορίσας με. Αὐτὴν εἶθε τῆς θαλάσσης τὰ κύματα εἰς τὴν πατρίδα τῆς νὰ μὴ ἐπαναφέρωσι οὐδὲ ν' ἀζιωθῇ νὰ πατήσῃ τὴν φλιάν τοῦ πατρικοῦ τῆς οἴκου.

ΠΟΛ. ὦ φίλτατε Πρίαμε, καὶ σὲ φιλτάτη Ἐκάβη, πικροκλαίω ὅταν βλέπω τὴν ἐρήμωσιν τῆς πατρίδος σας καὶ τὸν θάνατον τῆς πρὸ ὀλίγου σφαιγείσης ἐγγονῆς. Ἄλλοίμονον! εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν ὑπάρχει σταθερότης. Ἄσταθής ἡ δόξα εἶναι, ἀσταθεστέρα ἢ εὐτυχία, ματαία ἢ εὐδαιμονία. Οἱ θεοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀνατρέπουσι τὰ πάντα, ταραττοῦσι τοὺς πάντας μὲ σκοπὸν ὥστε ἀγνωσύντες οἱ θνητοὶ τὸ τί μέλλει νὰ συμβῇ, περισσοτέραν λατρείαν, δι' αὐτοὺς νὰ πρέψωσιν. Ἄλλὰ πρὸς τί τώρα νὰ θρηνώμεν ἀφ' οὗ οἱ θρῆνοι εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσι καὶ ποσῶς δὲν ἐπουλόνοῦσι τὰς πληγὰς μας; Σὺ δὲ ἂν τὴν μακρὰν ἀπουσίαν μου μέμφῃσαι, σιώπα

τώρα. Ἡμῶν ἄκων εἰς τὰς ἐσχατίας τῆς Θράκης, ὅταν ᾤηθες σὺ ἐνταῦθα. Ὅταν ὁμως ἐπέστρεψα, ἤδη ἦμην ἔξω τῆς θύρας ὅταν ἡ ὑπηρέτριά σου αὐτὴ μοὶ εἶπε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, διότι ἐπιθυμεῖς νὰ μὲ ὁμιλήσης.

ΕΚ. Ἐντρέπομαι τῇ ἀληθείᾳ νὰ σοὶ εἶδω, Πολυμήτορ, εἰς τοιαύτην εὐρισκόμενη κατάστασιν, ὑπὸ τοιαύτων συμφορῶν περιστοιχισμένη. Ἐκείνον ὁ ὁποῖός με γνωρίζει ὅταν κτύπουν, ἐντρέπομαι ἐν τοιαύτῃ δυστυχίᾳ, εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποφύγω, καὶ εἰς αὐτὸν δὲν δύναμαι νὰ ἀτενίσω μὲ ἀτάραχον ὄμμα. Σὺ ὁμως, Πολυμήτορ, μὴ νομίσης ὅτι τοῦτο προέρχεται ἐκ δυσμενείας πρὸς σέ. Ὑπάρχει ἄλλως τε ἡ αἰτία φανερά, καὶ ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπωσι τοὺς ἀνδρας.

ΠΟΛΥΜ. Δὲν εἶναι παράδοξόν τι ἀλλά τί θέλεις παρ' ἐμοῦ; Πρὸς τί ἐκ τοῦ οἴκου μὲ προσεκάλεσας ἐνταῦθα;

ΕΚ. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως καὶ μὲ σέ καὶ μὲ τὰ τέκνα σου. Ἀλλὰ διάταξε τοὺς ὑπηρέτας σου νὰ ἐξέλθωσι καὶ νὰ μᾶς ἀφήσουν μόνους.

ΠΟΛΥΜ. Πηγαίνετε, εἶναι ἀσφαλὲς ἡ ἐρημία αὐτῆ. Φίλοπάτη μὲν εἶσαι, φίλτατος δ' ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ στρατὸς τῶν Ἑλλήνων. Πρέπει ὁμως νὰ μᾶς εἶπῃς πῶς ὁ εὐτυχῶν πρέπει νὰ βοηθήσῃ τοὺς δυστυχῶντας. Εἶναι πρόθυμος διὰ νὰ σέ βοηθήσω.

ΕΚ. Καὶ πρῶτον εἶπέ μοι: ζῆ ὁ Πολύδωρος, ὁ παῖς τὸν ὁποῖόν ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μοι σοὶ ἐνεπιστεύθημεν διὰ νὰ τὸν ἔχῃς ἐν τῷ οἴκῳ σου; Περὶ τῶν ἄλλων ἔπειτα θὰ σοὶ ἐρωτήσω.

ΠΟΛΥΜ. Μάλιστα, ὡς πρὸς ἐκείνον εἶσαι εὐτυχής.

ΕΚ. Ἄλλο φίλτατε, πόσον ἀξίως τοῦ ὀνόματός σου ὁμιλεῖς;

ΠΟΛΥΜ. Τί ἄλλο ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς παρ' ἐμοῦ;

ΕΚ. Ἐνθυμεῖται διάλου τὴν μητέρα του;

ΠΟΛΥΜ. Ναί, καὶ μάλιστα κρυφίως ἤθελε νὰ ἔλθῃ νὰ σέ ἴδῃ.

ΕΚ. Ὁ δὲ χρυσός, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐκ Τροίας ἐλθὼν, σώος εἶναι ἄρα γε;

ΠΟΛΥΜ. Σῶος, βέβαια, ἀφ' οὗ φυλάσσεται ἐν τῷ οἴκῳ μου.

ΕΚ. Ἀσφαλῶς λοιπὸν ἔχε τὸν καὶ μὴ ἐπιθυμῆς τοῦ πλησίον τὰ πράγματα.

ΠΟΛΥΜ. Αὐτὸ πῶς δὲν τὸ θέλω ἀρκοῦμαι εἰς ὅσα ἔχω.

ΕΚ. Γνωρίζεις λοιπὸν τί ἤθελον νὰ εἶπω εἰς σέ καὶ εἰς τὰ τέκνα σου;

ΠΟΛΥΜ. Ὅχι, τώρα θὰ τὸ μάθω ἀπὸ σέ.

ΕΚ. Ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ, καθὼς καὶ σὺ ἀγαπᾷς ἐμέ, σοὶ λέγω ὅτι ὑπάρχει.

ΠΟΛΥΜ. Τί πράγμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἤξέρω καὶ ἐγὼ καὶ τὰ τέκνα μου;

ΕΚ. . . . Χρυσός παλαιὸς τῶν Πριαμιδῶν παραχωμένος.

ΠΟΛΥΜ. Αὐτὸ λοιπὸν ἤθελες εἰς τὸν υἱόν σου νὰ ἀναγγείλῃς;

ΕΚ. Μάλιστα, διὰ σοῦ, διότι εἶσαι ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

ΠΟΛΥΜ. Πρὸς τί δὲ ἀπητεῖτο ἡ παρουσία τῶν τέκνων μου;

ΕΚ. Εἶναι καλλίτερον, ἂν σὺ ἀποθάνῃς, αὐτὰ νὰ γνωρίζωσι τὸ μυστικόν μου.

ΠΟΛΥΜ. Καλὰ λέγεις, αὐτὸ εἶναι φρονιμώτερον.

ΕΚ. Γνωρίζεις λοιπὸν ποῦ εἶναι ὁ ναὸς τῆς Ἥρας Ἰλιάδος Ἀθηνᾶς;

ΠΟΛΥΜ. Ἐκεῖ εἶναι ὁ χρυσός; Ἀπὸ ποῖον δὲ σημείον δύναται τις νὰ τὸ ἐννοήσῃ;

ΕΚ. Ἐκ μαύρης τινος πέτρας ὑπεράνω τῆς γῆς ὑψωμένης.

ΠΟΛΥΜ. Τί ἄλλο θέλεις νὰ εἶπῃς εἰς ἐμέ περὶ τούτου;

ΕΚ. Θέλω νὰ σώσῃς τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔφερα μαζύ μου.

ΠΟΛΥΜ. Ποῦ λοιπὸν τὰ ἔχεις; Ἐντὸς τῶν πέπλων σου τὰ ἔχεις κρυμμένα;

ΕΚ. Ἐκεῖ εἰς τὰς σκηνὰς ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν λαφύρων.

ΠΟΛΥΜ. Ποῦ λοιπὸν; Ἐκεῖ εἰς τὸν περίβολον τῶν ἑλληνικῶν πλοίων.

ΕΚ. Ἐκεῖ ποῦ κατοικοῦν αἱ αἰχμάλωτοι γυναῖκες.

ΠΟΛΥΜ. Εἶναι ἀσφαλές τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ δὲν ὑπάρχουν διόλου ἄνδρες ;

ΕΚ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐκεῖ ἐκτὸς ἡμῶν καὶ μόνων. Πήγαινε λοιπὸν, διότι οἱ Ἕλληνες ποθοῦσιν ἐκ Τροίας εἰς τὴν πατρίδα τῶν νὰ ἐπανέλθωσιν. Ἄφ' οὗ δὲ πράξης τὰ ἀπαιτούμενα, ἐπάνελθε μὲ τὰ τέκνα σου ἐκεῖ ὅπου κατοικεῖ ὁ υἱός μου.

ΧΟΡ. Δὲν ἐτιμωρήθης ἀκόμη· ἀλλὰ θὰ τιμωρηθῆς. Εἰς καταγίδα φοβερὰν θὰ ἐμπέσης καὶ τὴν φίλην ζωὴν σου θὰ στερηθῆς, καθὼς καὶ οὐ παρ' ἄλλου τὴν ἐστέρησας. Ἐκείνος τὸν ὅποιον ὄχι μόνον ἡ Δικαιοσύνη, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ κατατρέχουν, αὐτὸς εἰς φρικώδη περιπίπτει ὄλεθρον. Ἄ! ἡπατήθης, ἄθλιε, καὶ μόνος σου ἦλθες εἰς τοῦ θανάτου τὸν τόπον. Χεῖρ δὲ ἀπόλεμος τὴν γλυκεῖαν θὰ σοῦ περῆσῃ ζωὴν.

ΠΟΛΥΜ. Ἄχ· μὲ τυφλοῦσι. Ἄχ· τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου στεροῦμαι.

ΕΚ. Φίλοι, νὰ δεῖνὰ ἐν τῷ οἴκῳ τελοῦνται.

ΠΟΛΥΜ. Ἀλλὰ μὴ τρέχητε, μὴ φύγητε ἐντεῦθεν· τώρα θὰ σπάσω τὰς θύρας τοῦ οἴκου· Ἄ! τὰ πάντα τώρα θὰ ἀνατρέψω.

ΧΟΡ. Ἴδου, βέλος ἐκσφενδονίζεται ὑπὸ βαρείας χειρός. Θέλετε νὰ τρέξωμεν, νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς σκηνάς ; Ἴδου περιστάσις νὰ βοηθήσωμεν τὴν Ἐκάβην καὶ μετ' αὐτῆς ἡμεῖς αἱ Τρωάδες νὰ συνεργασθῶμεν.

ΕΚ. Σπάσε τὰς θύρας, κάμε ὅ,τι θέλεις· ποτὲ τὸ λαμπρὸν φῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου δὲν θὰ τὸ ἐμβάλλῃς, ποτὲ ζῶντα τὰ τέκνα σου δὲν θὰ ἴδῃς, διότι πρὸ ὀλίγου τὰ ἐσφαξα ἑγώ.

ΧΟΡ. Ἐτύφλωσας λοιπὸν τὸν Θράκα, ἐνίκησας, δέσπαινα, τὸν ξένον καὶ ἐπραξας ὅσα ἠθελες νὰ πράξης ;

ΕΚ. Τώρα τυφλὸν θὰ τὸν ἴδῃς νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ οἴκου, μὲ βήματα τυφλὰ καὶ παράφορα νὰ βαδίσῃ. Ἐπίσης θὰ ἴδῃς καὶ τῶν δύο παιδῶν τοῦ τὰ λείψανα, τὰ ὅποια ἐφόνευσα ἑγώ

ἀπὸ τὰς ἀρίστας Τρωάδας βοηθουμένη. ὦ ! ἐξεδικηθὴν τὸν κακοῦργον. Ἴδου, τὸν βλέπεις, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ οἴκου. Ἀλλὰ θὰ φύγω, φοβοῦμαι τὴν ἀκαταδάμαστον ὄρμην τοῦ θυμοειδοῦς Θρακός.

ΧΟΡ. Αἰαῖ ! ποῦ νὰ ὑπάγω, ποῦ νὰ σταθῶ, ποῦ νὰ βαδίσω ; Ὡς τετραπῶν θηρίον πήγαίνα, μὲ τοὺς πόδας καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἔρχομαι. Ἀλλὰ ποῖαν ὁδὸν ν' ἀκολουθήσω, Αὐτὴν ἢ ἐκείνην ; Ἄ ! ἐπιθυμῶ νὰ συλλάβω τὰς ἀχρείας αὐτὰς αἰχμαλώτους, τὰς ἀνδροφόνους αἱ ὅποιαὶ οἰκτρῶς μὲ κατέστρεψαν. Ταλαιπῶροι κόραι, Τρωάδες ἄθλια, κατηραμένα τέρατα ποῦ ἐφύγετε ; εἰς ποῖον μέρος ἐκρύφθητε ; Ἄ ! εἶθε, Ἥλιε, τὰ καταϊματωμένα βλέφαρά μου νὰ ἰατρεύῃς, φῶς εἰς τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς κόρας νὰ ἐμβάλλῃς καὶ νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τῆς οἰκτρᾶς τυφλοσύνης. Ἄἂ ! σιώπα, ἐδῶ νομίζω ὅτι ἐκρύβησαν αἱ γυναῖκες. Ἄ ! πόθεν νὰ βαδίσω ὥστε νὰ χορτάσω ἀπὸ τὰς σάρκας καὶ τὰ ὀστά των, βορὴν τῶν ἀγρίων θηρίων ; Ἄ ! πῶς θέλω νὰ τὰς κατασπαράξω τώρα, ὥστε ἀντίποινα τῶν συμφορῶν μου νὰ λάβω ; Ἄχ ! δυστυχῆς ἐγώ. Ποῦ, ποῦ νὰ ὑπάγω, ἐρημωμένος, οἰκτρῶς κατεστραμμένος ; Ἄχ· ἄφησα τὰ τέκνα μου εἰς αὐτὰς τὰς ἀγρίας Βάκχας τοῦ Ἄδου. Αὐταί, ναι, θὰ τὰ σφάξουν, θὰ τ' ἀφανίσουν καὶ τὰ τρυφερά των σώματα εἰς τοὺς κύνας καὶ τὰ ἀνήμερα θηρία ὡς τροφήν θὰ τὰ προσφέρωσι. Ποῦ νὰ σταθῶ, ποῦ νὰ στραφῶ, ποῦ νὰ ὑπάγω ; Καθὼς τὸ πλοῖον τὰ λινοκροκαῖστια ἀνοῖξαν, οὕτως ἦλθα φύλαξ ἐνταῦθα εἰς αὐτὴν τοῦ ὀλέθρου τὴν κοίτην.

ΧΟΡ. Ταλαίπωρε, πόσα κακὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου ἐπέσκηψαν ; Δεινὸν ἔγκλημα κατεργάσθης διὰ τοῦτο ἡ τιμωρία σοῦ εἶναι δεινή. Εἶναι βαρὺς ὁ δαίμων ὅστις τόσον ἀκάμπτως σὲ κατατρέχει.

ΠΟΛ. Ἴὼ Θράκες λογχοφύροι, ἔνοπλοι, ἰππόται, ἀρειμάνιοι. Ἴὼ Ἕλληνες, Ἴὼ Ἀτρεῖδαι. Φωνάζω, φωνάζω, δὲν με ἀκούετε ; Ἐλθετε, δι' ἀγάπην τῶν θεῶν, προφθάσατε. Ἄ-

κούει κάνεις, ἢ εἰς μάτην τοὺς προσκαλῶ ; Ἄ! τί βραδύνετε λοιπόν ; Ἄχ! μὲ κατέστρεψαν αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ στυγεραὶ αἰχμαλώτοι. Δεινὰ, φρικώδη πάθη μὲ κατέστρεψαν. Οἴμοι! οἴμοι τῆς συμφορᾶς! Ποῦ λοιπόν νὰ στραφῶ; Ποῦ νὰ ὑπάγω; Εἰς τὸν αἰθέρα θ' ἀναβῶ, εἰς τὰ ὑψιπεθῆ τοῦ οὐρανοῦ δωάντια θ' ἀνέλθω, ὅπου ὁ Σείριος καὶ ὁ Ὠρίων, φλόγας λαμπερὰς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των ἐκσφενδονίζουσιν, ἢ εἰς τὸν μεγάλο-χρωμον τοῦ Ἄδου πορθμὸν θὰ μεταβῶ ; Ὅπως καὶ ἂν εἶναι, εἶμαι πανάθλιος.

ΧΟΡ. Ἄ! συγγνωστὸν εἶναι, ὅταν τις πάσχη δεινὰ τὰ ὁποῖα ἀδυνατεῖ νὰ ὑποφέρῃ, νὰ θέλῃ ὥστε ν' ἀπαλλαγθῆ μιᾶς ζωῆς ἀθλίας, ἐρημωμένης.

ΑΓ. Ἦκουσα τὰς φωνάς σου καὶ ἦλθα. Ἡ θρηνώδης κόρη, τῶν βοάχων ἢ παραπονεμένη Ἠλὼ ἀντήχησεν ἐν μέσῳ τοῦ στρατοῦ, πολὺν διεγείρασα θόρυβον. Ἄν τὰ τεῖχη τῶν Τρώων δὲν ἐπιπτεον ὑπὸ τὸ δόρυ τῶν Ἑλλήνων, μέγας φόβος ἤθελε μὲ καταλάβει.

ΠΟΛΥΜ. Ἄ! φίλτατε! ἐνόησα, Ἄγάμεμνον, τὴν φωνὴν σου. Βλέπεις τί πάσχομεν ;

ΑΓ. Ἄ! ταλαίπωρε Πολυμήστορ, τίς σὲ κατέστρεψεν ; Ποῖος σ' ἐτύφλωσε; Τίς αἰματωμένους τοὺς ὀφθαλμούς σου κατέστησε! Ποῖος δὲ πάλιν ἐφόνευσε τὰ δύστηνα τέκνα σου;... Ἄ! μεγάλην θὰ εἶχε μανίαν ἐναντίον σου καὶ τῶν τέκνων σου ὅστις ὅποτε καὶ ἂν ἦτον αὐτός.

ΠΟΛΥΜ. Ἡ Ἐκάβη, ἢ Ἐκάβη μὲ κατέστρεψε μαζὺ μὲ τὰς ἄλλας αἰχμαλώτους. Ἀλλὰ τί μὲ κατέστρεψε ; Κάτι τί μεγαλεῖτερον ἔκαμε.

ΑΓ. Τί λέγεις εἰς ταῦτα ; Σὺ Ἐκάβη, τὸ ἔργον τοῦτο κατηγάσθης ; εἰς τοσαύτην ἦλθες τόλμην; Τοιαύτη σὲ κατέλαβεν ἀμηχανία ;

ΠΟΛΥΜ. Οἴμοι! τί νὰ εἶπω ; Ἄ! ἐδῶ λοιπόν εἶναι; Ἄγάμεμνον δεῖξέ μοι, δεῖξε ποῦ εἶναι. Ἄ! νὰ τὴν ἀρπάσω

ἀπὸ τὰς χεῖρας, νὰ καταματώσω, νὰ κατασπαράξω τὸ σῶμά της.

ΑΓ. Διατί πάσχεις τοιουτοτρόπως ;
ΠΟΛΥΜ. Δι' ἀγάπην τῶν θεῶν, σὲ παρακαλῶ, ἀφῆσέ με τὴν μαινομένην χεῖρά μου νὰ καταφέρω ἐπ' αὐτῆς.

ΑΓ. Ἠσύχασε! κατεύνασον τὴν μανίαν αὐτὴν τῆς ψυχῆς σου. Τώρα καὶ τοὺς δύο θ' ἀκούσω καὶ δικαίως ἀκολουθῶ; θὰ κρίνω διατί πάσχεις τόσον οἰκτρῶς.

ΠΟΛΥΜ. Ἰδοὺ σοὶ λέγω: Ὑπῆρχέ τις νεώτερος ἐξ ὄλων τῶν Πριαμιδῶν, ὁ υἱὸς τῆς Ἐκάβης Πολύδωρος, τὸν ὁποῖον ἐκ Τροίας ὁ πατὴρ του ἀπέστειλεν εἰς ἐμὲ διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψω ἐν τῷ οἴκῳ, ὑποψιαζόμενος δι' αὐτὸν ἕκαστα τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Αὐτὸν ἐγὼ ἐφόνευσα. Ἀλλὰ διατί ; Ἄκουσον νὰ ἴδῃς πόσον καλῶς καὶ φρονίμως τὸ ἔπραξα. Ἐφοβήθην μήπως αὐτὸς ὁ παῖς, ὁ ἐχθρὸς σου, συναθροίσῃ τὰ ἐρείπια τῆς Τροίας καὶ νέαν πόλιν ἐξ αὐτῶν ἀνιδρύσῃ! μήπως οἱ Ἕλληνες μαθόντες ὅτι ἐπέζησεν ἀπόγονός τις τοῦ Πριάμου νέον σόλον ἐξοπλίσωσι διὰ τὴν γῆν τῆς Τροίας καὶ ἔπειτα διαπορθήσονται πάλιν εἰς τὰ πεδία τῆς Θράκης λεηλατήσωσιν αὐτὰ καὶ τελευταῖον μήπως οἱ γείτονες τῶν Τρώων ὑποφέρωσιν ὅσα τώρα ἡμεῖς ὑποφέρομεν. Ἄλλ' ἢ Ἐκάβη μαθοῦσα τοῦ υἱοῦ τῆς τὸν θάνατον μ' ἔφερεν ἐνταῦθα δι' ἀπάτης καὶ μὲ εἶπεν ὅτι εἰς τὸ Ἴλιον ὑπάρχει παραχωμένους χρυσὸς τῶν Πριαμιδῶν μόνον δὲ μετὰ τῶν τέκνων μου εἰς τὸν οἶκόν της μὲ εἰσάγει, ὅπως μὴ παρευρεθῆ ἐντὸς κάνεις ἄλλος. Ἐκάθησα τότε ἐν μέσῳ τῆς κλίνης, κάμψας τὸ γόνα. Πολλοὶ Τρωῖάδες ἐκάθησαν πλησίον μου, ἄλλαι ἐντεῦθεν, ἄλλαι ἐκεῖθεν, ἐγκωμιάζουσαι τοὺς ἐκλαμπροὺς αὐτοὺς πέπλους, ἔργον χειρὸς Ἡδωνιάδος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπον εἰς τὸ φῶς. Ἄλλαι δὲ πάλιν τὸ θρακικὸν δόρυ ἰδοῦσαι μ' ἐξεγύμνωσαν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ στολισματα. Ὅσαι δ' ἀφ' ἐτέρου ἦσαν μητέρες, μετὰ θαυμασμοῦ τὰ τέκνα μου ἔβλεπον, τὰ ἐλάμβανον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ διὰ νὰ τὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπ' ἐμὲ, τὰ ἀντήλασσον εἰς τὰς χεῖράς των. Καὶ

ἕστερον ἀπὸ τὰς φιλόφρονας αὐτὰς ὁμιλίας — θὰ τὸ πιστεύ-
σης ; — Ξίφη ἀπὸ τοὺς πέπλους των ἐξέβαλον, ἐπλήγωσαν
τὰ παιδία μου, ἐν ᾧ ἄλλαι ὡς ἐχθραὶ ἐπιπτον ἐπάνω μου καὶ
ἤθελον νὰ δέσουν τὰς χεῖρας καὶ τὰ ἄλλα μέλη μου. Ἐπε-
θύμουν νὰ βοηθήσω τὰ παιδία μου. Ἄλλ' ἂν ἐσθήκωνον ὀλίγον
τὸ πρόσωπόν μου, ἀπὸ τὴν κόμην μ' ἐπιανον ἂν τὰς χεῖράς
μου ἐκίνουν, οὐδὲν κοπώρθουν ὁ ταλαιπώρος ἀπέναντι τοῦ πλή-
θους ἐκείνου τῶν γυναικῶν. Καὶ τελευταῖον, φοβερόν ἐγκλημα,
συμφορὰν συμφορῶν, κατηργάσθησαν. Καρφίδας ἀνά χεῖρας
λαβοῦσαι, ἐκέντησαν τὰς ταλαιπώρους κόρας τῶν ὀφθαλμῶν
μου, αἱματωμένας κατέστησαν αὐτὰς. Ἐφυγον ἡμῶς ἔπειτα
ἐξω τοῦ οἴκου· καὶ τότε ὡς θηρίον πηδῆσας ἐγὼ ἐδίωξα αὐτὰς
τὰς μαιφόνους σκύλλας, ὡς κυνηγὸς ἕκαστον τοῖχον ἐρευνῶν,
σπάνων καὶ ἀνατρέπων τὰ πάντα. Τοιαύτην χάριν κάμνων
διὰ σέ, τὸν ἐχθρὸν σου φονεύων, τοιαῦτα φοβερά παθήμα-
τα ἔπαθα. Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσω συντόμως, διὰ νὰ μὴ ἐπανα-
λάβω ὅσα εἶπον καὶ λέγουσι καὶ ἴσως ἀκόμη θὰ εἴπωσι περὶ
γυναικῶν, λέγω ὅτι γενεάν τοιαύτην μισαρὰν καὶ ἀποτρόπαιον
οὔτε ἡ θάλασσα τρέφει οὔτε ἡ γῆ καὶ μόνος ὁ συζῶν μετ'
αὐτῶν γνωρίζει τὴν φύσιν των.

ΧΟΡ. Μὴ γίνου θρασὺς, μὴ διὰ τὰς ἰδιαιτέρας συμφορὰς
σου συγχύζης τὰ ποῦλάματα καὶ ὑβρίζης τὴν γενεάν ὅλην.
Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγαι ἀχρεΐαι,
ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι σὰς ὁποίας πᾶς τις φθονεῖ.

ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ποτὲ δὲν ἔπρεπε εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ
ὑπερισχῆ ἡ γλῶσσα ἀπὸ τὰ πράγματα. Καὶ ἂν τις εἶναι ἀ-
ναθὸς, εὐγλώττως καὶ θαρραλέως ὀρεῖται νὰ ὁμιλῆ. Ὅστις
δὲ πάλιν εἶναι πονηρὸς σαθρὰν ἐπίσης καὶ τὴν γλῶσσαν του
πρέπει νὰ ἔχη. Σοφὸν μὲν εἶναι ὅσοι εἰσὶν ἐμπειροὶ τῶν ποιού-
των, ἀλλὰ δὲν εἶναι σοφοὶ μέχρι τέλους, διότι οἰκτρῶς κατα-
στρέφονται, καὶ τὸν ὄλεθρον τοῦτον αὐτοὶ τὸν ἀπέφυγε.
Καὶ ταῦτα μὲν ὄφειλον νὰ σὰς εἴπω ἐν προομιῳ. Ἀλλὰ πρὸ
τοῦτον τώρα θ' ἀποκριθῶ, πρὸς αὐτὸν ὅστις λέγει ὅτι ἐφό-

νευσε τὸ παιδί μου διότι ἠθέλησε καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ
ὠφελῆσῃ καὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ συμφέροντα νὰ ἐξυπηρετήσῃ.
— Ἄλλ' ὦ κακοῦργε, πρῶτον μὲν οἱ βάρβαροι ποτὲ δὲν εἶ-
ναι δυνατὸν νὰ γίνωσι φίλοι πρὸς τοὺς Ἑλληνας· αὐτὸ εἶναι
ἐκ τῶν ἀδυνάτων. Ἀλλὰ ποῖαν χάριν ζητῶν προθύμως τὸ
κακούργουμα αὐτὸ κατηργάσθης; Ἐζήσεις νὰ συνάψης γάμον;
Ἐἶχες κάμμιναν συγγένειαν; Ποία λοιπὸν αἰτία σὲ ὠδήγησεν
εἰς τοῦτο; Ἡ ἔμελλον πλεύσαντες πάλιν ὀπίσω οἱ Ἑλληνας
νὰ λεηλατήσουν τὴν πόλιν σου; Ποῖον νομίζεις ὅτι θ' ἀπατή-
σης; Ἄν θέλῃς ν' ἀκούσῃς τὴν ἀλήθειαν, ὁ χρυσὸς καὶ τὰ ἰ-
διαίτερα συμφέροντά σου ἐφόνευσαν τὸ ταλαιπώρον τέκνον μου.
Καὶ ἔπειτα ἀποκρίσου εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ταύτας: Πῶς
ὅταν κητύχει ἡ Τροία καὶ οἱ πύργοι τῆς πόλεως ἦσαν ὀρθοί,
ἔξη δὲ ὁ Πρίαμος καὶ ἦνθει τοῦ Ἐκτορος τὸ δόρυ, πρὸς τί
τότε ἂν χάριν ἠθελὲς νὰ κάμῃς εἰς αὐτὸν, ἀνατρέφων ἐν τῷ
οἴκῳ σου τὸν παῖδα, πρὸς τί, λέγω, δὲν τὸν ἐφόνευες ἢ ζῶντα
εἰς τοὺς Ἑλληνας δὲν τὸν παρέδιδες; Ἄλλ' ὁπόταν ἡμεῖς
κατεστράφημεν πλέον, ὁπόταν οἱ ἐχθροὶ κατηρήμωσαν τὴν
πόλιν καὶ καπνὸς ἐκ τῶν ἐσειπίων ἐξήρχετο, ἐφόνευσας τὸν
ξένον τὸν ὁποῖον ἐφύλαττες ἐν τῇ ἐστία σου. Ἀκουσον λοιπὸν
τώρα νὰ ἴδῃς πόσον εἶσαι κακοῦργος. Ἐπρέπε, ἂν τῶν Ἑλ-
λήνων τὸ συμφέρον ἐπεθύμεις, τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον ἔλαβες
εἰς αὐτοὺς νὰ τὸν φέρῃς, ὅχι σὺ νὰ τὸν λάβῃς, διότι αὐτοὶ
ἐπτώχυναν πλέον καὶ ἐπὶ τόσον χρόνον μακρὰν τῆς πατρίδος
των ἀπεξενώθησαν. Ἀλλὰ οὐδὲ τώρα ἀποφασίζεις νὰ τὸν
ἀφήρῃς ἀπὸ τὰς χεῖράς σου, ἀλλὰ ἀκόμη τὸν κρατεῖς ἐν τῷ
οἴκῳ σου. Ναι, ὅταν τὸν υἱὸν του ἀνέτρεφες καθὼς ἔπρεπε νὰ
τὸν ἀνατρέψῃς, ὅταν ἐσωζες αὐτὸν καθὼς ὄφειλες νὰ τὸ πρά-
ξῃς, πολλὴν τύτε δόξαν εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ἠθελὲς περιάψαι.
Εἰς τὰς δυστυχίας οἱ εἰλικρινεῖς φίλοι ἀναγνωρίζονται, ἐν δὲ
τῇ εὐτυχίᾳ ἀναριθμήτους ἕκαστος ἔχει φίλους. Ἄν ἦσο πτω-
χὸς, καὶ αὐτὸς εὐτυχὴς, τότε ὁ υἱὸς μου ὠθαυρὸς θὰ ἦτο
διὰ σέ καὶ μέγας σωτήρ σου. Τώρα ὅμως οὔτε τὸν ἄνδρα ἐ-

κείνον ἔχεις φίλον οὔτε τὰ χρήματα σὲ ἐφέλησαν· διόλου, οἱ παῖδες σου ἐσφάγησαν καὶ σὺ ὁ ἴδιος εἰς ποιούτην περιήλθες δυστυχίαν. — Σοὶ λέγω, Ἀγάμεμνον, ὅτι ἂν αὐτὸν βοηθήσῃς, θά γίνῃς κακός. Οὐδ' εὐσεβῆ ξένον, οὔτε πιστὸν εἰς τὰ χρέη σου, οὔτε δίκαιον θά εὐεργετήσῃς. Καὶ πότε διὰ σέ θά εἴπωσιν ὅτι εὐχαριστεῖσαι εἰς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ τοὺς κυρίους μου νὰ ὑβρίσωμαι ἐγγὺς τοῦ σώματος.

ΧΟΡ. ὦ! πόσον εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ ἀγαθαὶ πράξεις ἀγαθοὺς ἐμπνέουσι λόγους!

ΑΓ. Ἄν καὶ εἶναι ὀχληρὸν δι' ἐμέ τὸ νὰ κρίνω τῶν ξένων τὰς δίκας, ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ τὸ πράξω. Εἶναι αἰσχροὺν ἀφ' οὗ ἅπαξ ἀνέλαβον τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, νὰ τὴν ἀφήσω εἰς τὸ μέσον. Σοὶ λέγω λοιπὸν ὅτι οὔτε πρὸς χάριν ἐμοῦ, οὔτε πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων ἐφόνευσας τὸν ξένον σου, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον ὅπως καταχρασθῆς τὸν ἐν τῷ οἴκῳ χουσόν. Τοιαῦτα δὲ εἶπες τώρα διότι εὐρίσκεσαι ἐν δυστυχίᾳ. Ἴσως διὰ σᾶς εἶναι εὐκόλον τὸ νὰ φονεύητε τοὺς φίλους σου. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ τοιαύτη πράξις εἶναι αἰσχρὰ, φρικαλέα. Πῶς λοιπὸν ἀφ' οὗ σέ κρίνω νὰ μὴ σέ κατηγορήσω, ἀφ' οὗ τοιαύτην ἀδικίαν κατηγορήσῃς. Ὅχι, ποτὲ δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐτόλμυσας νὰ κακουργήσῃς, ὑπέμνευε καὶ τώρα δυστυχῶν.

ΠΟΛ. Ἀλλοίμονον! ὑπὸ δούλης γυναικὸς, ὡς φαίνεται, νικηθεὶς, ὑπὸ τῶν χειροτέρων μου θέλω τιμωρηθῆ.

ΕΚ. Δικαίως, ἀφ' οὗ εἶσαι κακοῦργος.

ΠΟΛ. Ἄχ· τέκνα μου, σᾶς ἐστερήθην. Ἄχ· φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, πόσον μακρὰν ἐπέταξες;

ΕΚ. Ὀρηνεῖς· ἀλλὰ μήπως θαρρεῖς ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν θρηνῶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ τέκνου μου;

ΠΟΛ. Σὺ, πανοῦργε, χαιρεις, διότι μ' ἐξεδικήθης.

ΕΚ. Καὶ δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ χαίρω ἀφ' οὗ σ' ἐτιμώρησα;

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἡ χαρὰ σου αὕτη δὲν θά διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ.

ΕΚ. Δὲν θά μὲ ὑπάγουν λοιπὸν εἰς τῆς Ἑλλάδος τὴν γῆν;

ΠΟΛΥΜ. Ὁὐ σὲ καταποντίσουν πεσοῦσαν ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ ἱστοῦ.

ΕΚ. Καὶ τίς εἰς τῆς θαλάσσης τὰ κύματα θά μὲ καταποντίσῃ;

ΠΟΛΥΜ. Μόνη σου εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἱστοῦ θ' ἀναβῆς.

ΕΚ. Πτερὰ θά ἔχω εἰς τὴν ῥάχιν μου ἢ μ' ἄλλο μέσον θ' ἀνέλθω;

ΠΟΛΥΜ. Σκύλλα θά γίνῃς καὶ ἐκ τῶν ὀμμάτων σου φλόγες θά ἐκσφενδονίζονται.

ΕΚ. Καὶ πόθεν ἔμαθες τὴν μεταμόρφωσίν μου ταύτην;

ΠΟΛΥΜ. Ὁ μάντις τῶν Θρακῶν Διόνυσος τὸ προεφήτευσεν.

ΕΚ. Μετὰ τὸν θάνατόν μου ἢ ἐν ᾧ ζῶ τὴν τύχην ταύτην θά ὑποστῶ;

ΠΟΛΥΜ. Ἄφ' οὗ ἀποθάνῃς· ὁ δὲ τάφος σου τότε θά ὀνομασθῆ. . .

ΕΚ. Ἀναλόγως τῆς νέας μορφῆς μου; Ἡ τί ἄλλο περὶ ἐμοῦ θά εἴπῃς;

ΠΟΛΥΜ. Μνημεῖον τῆς ταλαιπώρου σκύλλας, σημεῖον τῶν ναυτῶν.

ΕΚ. Περὶ οὐδενὸς φροντίζω ἀφ' οὗ ἅπαξ ἐτιμώρηθης σὺ.

ΠΟΛΥΜ. Ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἡ κόρη σου Κασσάνδρα θ' ἀποθάνῃ.

ΕΚ. Καταφρονῶ αὐτάς σου τὰς προφητείας· αὐτὰ δὲ τὰ κακὰ εἶθε σὺ νὰ τὰ πείθῃς.

ΠΟΛΥΜ. Ὁὐ τὴν φονεύσῃ ἢ σύζυγος αὐτοῦ, ἢ πικρὰ καὶ ἄσπλαγχνος.

ΕΚ. Ἄ! δὲν εἶναι τόσο μωρὰ ἡ κόρη τοῦ Τυνδάρου.

ΠΟΛ. Κτύπα ἀφ' οὗ ἐν Ἄργει αἱματωμένον λουτρὸν σὲ περιμένει.

ΑΓ. Δὲν τὸν λαμβάνετε ἐντεῦθεν, ὑπηρεταί, διὰ βίας;

ΠΟΛ. Λυπεῖσαι ὅταν ἀκούσῃς ὅσα σοὶ λέγω;

ΑΓ. Δὲν θά τοῦ κλείσῃτε τὸ στόμα;

ΠΟΛ. Κλείσατέ τον· ἤδη εἶπα ὅσα ἤθελον νὰ εἶπω.

ΑΓ. Δὲν θὰ τὸν ὑπάγητε ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, εἰς
καμμίαν ἔρημον νῆσον, ἀφ' οὗ τόσον ἐλεεινῶς ὑβρίζει; Σὺ δέ,
ταλαιπῶρε Ἐκάβη, πήγαινε νὰ θάψῃς τοὺς δύο νεκροὺς σου.
Σεῖς δὲ Τρωάδες εἰς τῶν κυρίων σας τὰς σκηνὰς πηγαίνετε,
διότι ἀκούω οὐρίους πνέοντας ἀνέμους· ὦ! εἶθε αἰσίως εἰς τὰς
πατρίδας μας νὰ καταπλεύσωμεν, εὐτυχεῖς τὰς οἰκογενείας
μας νὰ ἴδωμεν, ἀπαλλαχθέντες ἀπὸ πολυχρονίων βασάνων.

ΧΟΡ. Ὑπάγωμεν, φίλοι, εἰς τὰς σκηνὰς πλησίον τοῦ λιμέ-
τος, τὰς δουλικὰς ἐργασίας ἀς ἐπαναλάβωμεν. Τί νὰ γίνῃ, εἶ-
ναι σκληρὰ ἢ ἀνάγκη.

ΤΕΛΟΣ «ΕΚΑΒΗΣ».